

سَعِيَهُمُ الْمَغْفُورِ ذُنُوبُهُمُ الْمَكْفَرِ

حرکت آن ن از دیده شود لایزال آن ن محو

عَنْهُمْ سَبَابُهُمْ وَاجْعَلْ فِيمَا

از آن ن به مای ایشان و گردان در آن

تُقْضَى وَتُقَدَّرُ أَنْ تُطِيلَ عُمْرُهُ

علم مکمل و تقدیر نماید که در آن ن عمر هر

وَتُوسَّعَ عَلَى فِرْزَتِهِ وَتُقَدَّرَ

و آن بیش دخی زمین در روزی من و تقدیر

لِي فِي جَمِيعِ أُمُورِي مَا هُوَ خَيْرٌ

رای من در همه امور آنچه را که بهتر است

لِي فِي دُنْيَايَ وَالْآخِرَةِ يَا أَرْحَمَ

برای من در دنیای من و آخرت من ای مهربانتر

الرَّاحِمِينَ بِسْ حَوايِجِ خُودِ الرَّاحِ

بخشندگان

تَعَالَى طَلِبْ نَمَائِدِ سَبَّحْ بِسْمِ يَكُم

تفاتی

فضیلتش یاده از شب سابق است غسل
و اعمال سابقه همه را بعمل باید آورد
و اما شب بیست و نهم اکثر احادیث
معتبره دلالت دارد بر آنکه شب قدر است
و در آن دو غسل سنت است یکی
اول شب یکی آخر شب همه اعمال
سابقه بجا آورد و از حضرت صادق
علیه السلام منقولست که هر که سوره
عنکبوت و روم را در این شب بخواند
والله که او را اهل بهشت است و استثنا
نمیکنم در آن حدیث او نمی ترسم که
خدا درین سو کند بر من گناهی بنویسد

وَأَمَّا دُعَاؤُهَا بِسُحْرِ

بِسَنَدِ بَسِيَامُ مَعْتَبَرٍ وَارِدُ شَدِّهِ كَهَ حَضَرَتِ
إِمَامِ رِضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ فَرَمُودَ كِهَ اِبْنِ
دُعَايِ اِسْتِ سِتْ كِهَ حَضَرَتِ اِمَامِ مُحَمَّدِ بَاقِرِ
عَلَيْهِ السَّلَامُ دَرِ سَحَرِهَا مِیْخَوَندَنَدُ وَ
مِیْفرمودَنَدُ كِهَ اَكْرَمُ رُومِ بَدَانَدُ عَظَمَتِ
اِیْنَدُ عَاوَا نَزْدِ خُدا وَ سَرْعَتِ اِجَابَتِ
اَنزَا هِ اَئِیْنَه بَشَمَشِیْرِ طَلَبِ اِیْنَدُ عَا
بَا یَكْدِیْكَرِ قُتَالِ كِنْدُ وَ اَكْرَمُ كِنْدُ بَا
كِنْدُ كِهَ اِسْمِ اعْظَمِ خُدا دَرِ دِیْنِ هَسْتِ
وَ اِسْتِ كَفْتَه اَم بَا یَدِ كِهَ دَمِ خَوَاندَنِ
بِضَرْعِ بَخَوَاندَنِ وَ اَزْ غَیْرِ اِهْلِشِ بِنِ

دارند اللهم اني اسئلك من بهائك

يا بهاه وكل بهائك بهي اللهم

اني اسئلك بهائك كله اللهم اني

اسئلك من جمالك باجمليه وكل

جمالك جميل اللهم اني اسئلك

كله اللهم اني اسئلك من جلالك

يا جلله وكل جلالك جليل اللهم

اني اسئلك بجلالك كله اللهم اني

اَسْأَلُكَ مِنْ عَظَمَتِكَ بِاعْظَمِهَا وَكُلِّ

عَظَمَتِكَ عَظِيمَةٍ اَللّهُمَّ اِنِّیْ اَسْأَلُكَ

بِعَظَمَتِكَ كُلِّهَا اَللّهُمَّ اِنِّیْ اَسْأَلُكَ

مِنْ نُورِكَ بِاَنْوَرِهِ وَكُلِّ نُورِكَ نَبِیْرٍ

اَللّهُمَّ اِنِّیْ اَسْأَلُكَ بِنُورِكَ كُلِّ اَللّهُمَّ

اِنِّیْ اَسْأَلُكَ مِنْ رَحْمَتِكَ بِاَوْسَعِهَا

وَكُلِّ رَحْمَتِكَ وَاسِعَةٍ اَللّهُمَّ اِنِّیْ

اَسْأَلُكَ بِرَحْمَتِكَ كُلِّهَا اَللّهُمَّ اِنِّیْ

اَسْأَلُكَ

أَسْأَلُكَ مِنْ كِلَانِكَ بِأَتَمِّهَا وَكُلِّ

من سوال میکنم ترا از کِلانها و تمام ترین آنها و هر یک

كِلَانِكَ يَا أَمُّهُ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ

از کِلانت تو تمام است خداوند ایدر شکسته من سوال میکنم ترا

بِكِلَانِكَ كُلِّهَا اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ

بشمه های برکت از انجا خداوند ایدر شکسته من سوال میکنم ترا

مِنْ كَمَالِكَ بِأَتَمِّهِ وَكُلِّ كَمَالِكَ

از صفات کمال تو کاملترین آن و هر کمالی از تو کامل است

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِكَمَالِكَ كُلِّهِ

خداوند ایدر شکسته من سوال میکنم ترا بکمال تو هر کمالی خداوند

إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ سَمَائِكَ بِأَكْبَرِهَا

بدر شکسته من سوال میکنم ترا از اسمهای تو بزرگترین آنها

وَكُلِّ اسْمَائِكَ كَبِيرَةٍ اللَّهُمَّ إِنِّي

و هر یک از اسمهای تو بزرگ است خداوند ایدر شکسته

أَسْأَلُكَ يَا سَمَائِكَ كُلِّهَا اللَّهُمَّ

من سوال میکنم ترا با اسمهای تو هر یک از آنها خداوند ایدر شکسته

أَسْأَلُكَ مِنْ عِزِّكَ يَا عِزُّهَا وَكُلُّ

من بوال بیکم ترا انداختند تو بشارت دهی از آن و هر

عِزِّكَ عِزَّتُهُ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ

در بیکم تو را بشارت دهی خداوند را بشارت دهی که من بوال بیکم

بِعِزَّتِكَ كُلِّهَا اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ

با بیکم تو را بشارت دهی خداوند را بشارت دهی که من بوال بیکم

مِنْ مَشِيَّتِكَ يَا مُضَاهَا وَكُلُّ مَشِيَّتِكَ

از خودت تو بشارت دهی که من بوال بیکم ترا انداختند تو بشارت دهی از آن و هر

مَاضِيَةٌ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِمَشِيَّتِكَ

گذشته است خداوند را بشارت دهی که من بوال بیکم ترا انداختند تو بشارت دهی از آن و هر

كُلِّهَا اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ قُدْرَتِكَ

هر چیزی خداوند را بشارت دهی که من بوال بیکم ترا انداختند تو بشارت دهی از آن و هر

يَا الْقُدْرَةَ الَّتِي اسْتَطَلَّتْ بِهَا عَلَى كُلِّ

یا آن توانا روی که استیلا دارد بر همه آن را بر هر

شَيْءٍ وَكُلُّ قُدْرَتِكَ مُسْتَطِيلَةٌ

چیز و هر توانایی از تو استیلا دارد بر هر چیزی

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِقُدْرَتِكَ كُلِّهَا

خداوند ایزد من بخواستار تو به توانای تو هر قدری

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ عِلْمِكَ بِإِقْدَارِهِ

خداوند ایزد من بخواستار تو از دانستنی تو هر قدری

وَكُلِّ عِلْمِكَ نَافِعُهُ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ

هر دانستنی تو را که نفع دهنده است خداوند ایزد اوست

بِعِلْمِكَ كُلِّهِ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ

بفهم تو هر علم خداوند ایزد من بخواستار تو

قَوْلِكَ بِإِرْضَائِهِ وَكُلِّ قَوْلِكَ خَيْرٌ

از هر گفتاری تو به پسندیدن آن خداوند ایزد اوست

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِقَوْلِكَ كُلِّهِ

خداوند ایزد اوست من بخواستار تو به گفتاری تو همه آن

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ مَسَائِلِكَ

خداوند ایزد اوست من بخواستار تو از سوالاتی تو

بِأَحِبِّهَا وَكُلِّ مَسْأَلَةٍ لَكَ جَبِيَّةٌ

درخواست درشت ترین آنها و هر یک از سوالاتی تو بزرگوار است

إِلَيْكَ ۲

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِمَسَائِلِكَ كُلِّهَا

هذا اول ما يستعمل من سوال سليم ترافق سوال الهادي نور مباديها

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ شَرِّكَ بِأَشْرَفِهِ

هذا اول ما يستعمل من سوال سليم ترافق نور رفعت نور رفعت نور

وَكُلِّ شَرِّكَ شَرِيفٍ اللَّهُمَّ إِنِّي

وهر رفعت نور رفعت نور رفعت نور رفعت نور رفعت نور

أَسْأَلُكَ بِشَرِّكَ كُلِّهِ اللَّهُمَّ إِنِّي

من سوال سليم ترافق نور رفعت نور رفعت نور رفعت نور

أَسْأَلُكَ مِنْ سُلْطَانِكَ بِأَدْوَمِهِ وَكُلِّ

من سوال سليم ترافق نور رفعت نور رفعت نور رفعت نور

سُلْطَانِكَ دَائِمٍ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ

سليم ترافق نور رفعت نور رفعت نور رفعت نور رفعت نور

بِسُلْطَانِكَ كُلِّهِ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ

بِسُلْطَانِكَ نور رفعت نور رفعت نور رفعت نور رفعت نور

مِنْ مُلْكِكَ بِأَفْخَرِهِ وَكُلِّ مُلْكِكَ

بِسُلْطَانِكَ نور رفعت نور رفعت نور رفعت نور رفعت نور

فَاخِرُ الْاَلِهَمَّ اِنِّي اسْأَلُكَ بِمُلْكِكَ

از تو ز گشت خداوند اندرستی من بوال مستتر از تو

كُلِّهِ الْاَلِهَمَّ اِنِّي اسْأَلُكَ مِنْ عُلُوِّكَ

بمحمد ان خداوند اندرستی که من بوال مستتر از تو از علوی تو

بِاَعْلَاهُ وَعُلُوِّكَ عَالِ الْاَلِهَمَّ اِنِّي

به بلند ترین آن و سر بلند تو بلند است خداوند اندرستی که

اسْأَلُكَ بِعُلُوِّكَ كُلِّهِ الْاَلِهَمَّ اِنِّي

من بوال مستتر ترا بلند تو بلند می بوی خداوند اندرستی که

اسْأَلُكَ مِنْ مَنِّكَ بِاَقْدَمِهِ وَكُلِّ

من بوال مستتر از تو از اقام تو به درین زمین آن و هر

مَنِّكَ قَدَّمَ الْاَلِهَمَّ اِنِّي اسْأَلُكَ مَنِّكَ

الافغانی از تو درین گشت خداوند اندرستی من بوال مستتر ترا اقام

كُلِّهِ الْاَلِهَمَّ اِنِّي اسْأَلُكَ مِنْ اَيَانِكَ

بر افغانی خداوند اندرستی من بوال مستتر ترا ازت های تو

بَاكْرَمِهَا وَكُلِّ اَيَانِكَ كَرَمَهُ الْاَلِهَمَّ

که ایزدین آن و هر یک ازت های ایزدی است خداوند

۲
کُلِّ

اِنِّیْ اَسْأَلُکَ یَا یَانِکَ کُلِّهَا اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ

در سئال من سوال میکنم از تو به تمام نامها و صفات خود و از هر کس

اَسْأَلُکَ بِمَا اَنْتَ فِیْهِ مِنَ الشَّانِ وَ

من سوال میکنم ترا به آنچه تو در آنی از هر کار و

اَلْجَبْرُوتِ اَسْأَلُکَ بِکُلِّ شَیْءٍ

موجود و از هر کس و سوال میکنم ترا به هر کار و

وَحْدَهُ وَ جَبْرُوتِ وَ حَذَّهَا اَللّٰهُمَّ

که بگانه است از هر و از هر کس که بگانه است از هر و از هر کس

اِنِّیْ اَسْأَلُکَ بِمَا یُحْبِبُّ حَیْزُ اَسْأَلُکَ

در سئال من سوال میکنم ترا به آنچه احاطه ندارد از هر کس و از هر کس

فَاَجِبْنِیْ یَا اَللّٰهُ وَ اَفْعَلْ بِیْ کَذَا وَ کَذَا

پس اجابت کن مرا ای خداوند و بکن برای من این و آن

پس هر حاجت که خواهی از خدا طلب

که برآورده است از جمله ادعیه

مشهوره سحر دعای است که شیخ

طوسی

طوسی و دیگران از ابو حمزه ثمالی

روایت کرده اند که حضرت امام زین

العابدین علیه السلام در شبها ماه

مبارک رمضان اکثر شب نماز می

کردند و چون سحر میشد این دعا میخواندند

دُعای سحر

الهی لا تُؤدِّبْنی بِعُقُوبَتِکَ وَلَا تُنکِرْ

خدایا من را با عقوبت خود و مکر من

بِیْ جِلَّتِکَ مِنْ ابْنِ لِی الْخِیَرَاتِ

یا من در مکر خود از من است مرا ای پروردگار

وَلَا یُوجَدُ إِلَّا مِنْ عِنْدِکَ وَمِنْ ابْنِ

و حال آنکه یافت میشود مگر از نزد تو و از من است مرا

لِی الْبَخَائِیْ وَلَا تَسْتَطَاعِ إِلَّا بِکَ لَا

در استغاری و حال آنکه مقدر نیست مگر بظفت تو

الَّذِي احْسَنَ اسْتَعْنِي عَنْ عَوْنِكَ

وَرَحْمَتِكَ وَلَا الَّذِي سَاءَ وَلَجْتَهُ

عَلَيْكَ وَمَا بَرَضْتُكَ خَرَجَ عَنْ قَلْبِكَ

يَا رَبِّ يَا رَبِّ يَا رَبِّ لَا يَنْقُصُ يُكْوَدُ

كَهْ نَفْسٌ مُنْقَطِعٌ شَوْدُ بَكَ عَرَفْتُكَ وَ

أَنْتَ دَلَلْتَنِي عَلَيْكَ وَدَعَوْتَنِي

إِلَيْكَ وَقَوْلَا أَنْتَ أَدْرِمَا أَنْتَ الْخَدُّ

لِلَّهِ الَّذِي دَعَا فِي حَيْثُ وَازِلْتُ

بَيْتُكَ

بَطِيئًا حِينَ يَدْعُونِي وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي

در طلب نامیده میگوید که بخوانم مرا و سبب از من خدا می که

أَسْأَلُهُ فَيُعْطِينِي إِنْ كُنْتُ بِحَيَلٍ

در بخوانم اسم از او بخوانم مرا و اگر مرا درود بخوانم

حَيْزُ لِسْتَقْرُضُنِي وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي

میگوید و مرا خواهد از من و سبب از من خدا می که

أُنَادِيهِ كُلَّمَا شِئْتُ لِحَاجَتِهِ وَلَخَلَا

میخوانم او را هرگاه خواهم برای حاجت خود و خلوت کنم

بِهِ حَيْثُ شِئْتُ لِشَيْءٍ بَغَيْرِ شَفِيعٍ

ما و که خواهم بگویم را از خود من شفاعت کننده

فَيَقْضِي لِي حَاجَتِي وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي

پس رو میکند برای من حاجت من پس از من خدا می که

لَا أَدْعُو غَيْرَهُ وَلَوْ دَعَوْتُ غَيْرَهُ

که نخواهم او را بخوانم بخوانم او را و اگر بخوانم غیر او را

لَمْ يَسْتَجِبْ لِي دُعَائِي وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي

پس نمی فرستد برای من دعا می مرا و سبب از من خدا می که

لَا أَرْجُو غَيْرَهُ وَلَوْ رَجَوْتُ غَيْرَهُ

وایستند ندارم غیر او را - و اگر امید داشتم غیر او را

لَا خَلْفَ رَجَائِي وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي

هر است خلف نکرد امید مرا و سپاس مر خدا را که

وَكَلَّنِي لِنَفْسِي فَأَكْرَمَنِي لَمْ يَكِلْنِي إِلَى

نفس من را و مرا بسوی خود پس بزرگداشت مرا و او را نیک داشت مرا

النَّاسِ فَهَيَّنُونِي وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي

مردمان پس خوارانند مرا - و سپاس مر خدا را که

تَحَبَّبَ إِلَيَّ وَهُوَ غَنِيٌّ عَنِّي وَالْحَمْدُ

و دوستی نمود بسوی من و حال او بی نیاز است از من و مقابل

لِلَّهِ الَّذِي يَحْلُمُ حَتَّى كَأَنِّي لَا ذَنْبَ

مر خدا را که رندگی نمود از من تا که گویا نیست گناهی مرا

لِي فَقَبِّلْ أَحْمَدُ شَيْءٍ عِنْدِي وَإِحقِّ

پس درود کار من بپوشه ترا از هر چیز است و مرا درود

بِحَمْدِي اللَّهُمَّ إِنِّي أجدُ سُبُلَ الْمَطَالِبِ

سپاس من خداوند را بر سبک میابم به راههای طلبها را

إِلَيْكَ مُشْرَعَةٌ وَمَنَاهِلُ الرَّجَاءِ

بسوی تو مشرعه و مناهل رجای امیدوار

لَدَيْكَ مُتَرَعَةٌ وَالْإِسْتِعَانَةُ

زد تو مترعه و استعانتی جستن

بِفَضْلِكَ لِمَنْ أَمَلَكَ مُبَاحَةٌ وَ

بفضل تو برای آنکه امید دارد ترا طالع گردیده

أَبْوَابُ الدُّعَاءِ إِلَيْكَ لِلضَّارِّ اخِينِ

و درهای دعا را بسوی تو برای استغاثه طلبندگان

مَفْتُوحَةٌ وَأَعْلَمُ أَنَّكَ لِلرَّاجِي مَوْجِدٌ

شوده و می دانم آنکه بجهت تو برای ممدود جایگاه

إِجَابَةٌ وَلِلْمَلِكِ هَوَافِينُ بِمَرْصَدِ

جوابی و برای پادشاهان دروختها و در نظر

إِغَاثَةٍ وَأَنَّ فِي اللَّهْفِ إِلَى جُودِكَ

فرادرسسی و آنکه بختی در استغاثه بسوی بخشش تو

وَالرِّضَا بِقَضَائِكَ عَوَضًا عَنْ

و خوشنودی بکسر تو بهت عوضی لازم

مَنْعَ الْبَاخِلِينَ مِنْدُفَحَةً غَمَامِي

منع سفر کال و و لغت و بی مسازی انجمن در

أَيْدِي الْمُسْتَثِيرِينَ وَأَنَا الرَّاحِلُ إِلَيْكَ

دستما که سفر ده تو افری و ا که بخت تو چنانچه بود

قَرِيبُ الْمَسَافَةِ وَأَنْتَ لَا تَحْتَجِبُ

ز نزدیک راه سلول باد و بخت تو بهمان است

عَزَّ خَلْفُكَ إِلَّا أَنْ تَجْهَبَهُمُ الْأَعْمَالُ

از خلق خود مگر که حایل شود از تو را کردار

دُونَكَ وَقَدْ قَصَدْتُ إِلَيْكَ بِطَلَبِي

میش از رسیدن تو و بخت تو را به طلب خود

وَتَوَجَّهْتُ إِلَيْكَ بِحَاجَتِي وَجَعَلْتُ

و رفته ام به تو و جهت خود و کرده ام

بِكَ اسْتِغَاثَتِي وَبِدُعَائِكَ تَوَسَّلْتُ

ب خود او تویی خود را و بخوانن تو و سله خود

مِنْ غَيْرِ اسْتِحْقَاقٍ لَأَسْتَأْجِلَ مِنْكَ

نی از استحقاق از استعجال از من

وَلَا اسْتِجَابَ لِعَفْوِكَ عَنِّي بِالثَّقَةِ

وَنَدَامَةُ سَوْحِ شَمْسِ دُرْزِلِ شَمْسِ اَزْمِنْ مَلِكِ كَمَلِ عَمَادِ

بِكْرَمِكَ وَسُكُونِي اِلَى صِدْقِ وَعْدِكَ

بِمَنْزِلَةِ مَوْجِ سَمَوَاتِ اَمِنْ مَنَاسِيْرِ رَسْمِ اَوْفَقِ

وَلِحَاجَّتِي اِلَى اِيْمَانِ تَوْحِيدِكَ وَ

وَبِنَاهِ اَوْزَانِ مَنَاسِيْرِ لِقَدْحِ دِيكَامِ رَوْحِ

يَقِيْنِي مَعْرِفَتِكَ مَتَى اَنْ لَا رَبَّ اِلِيَّ

جَنَمِ دُرْشَمِ مَرْبِطِ نَاحِيَةِ مَنَاسِيْرِ اَكْمَلِ مَنَاسِيْرِ

غَيْرِكَ وَلَا اِلَهَ اِلَّا اَنْتَ وَحْدَكَ

عَشْرِ مَنَاسِيْرِ مَنَاسِيْرِ اَوْرَاقِ مَنَاسِيْرِ مَنَاسِيْرِ

لَا شَرِيكَ لَكَ اَللّٰهُمَّ اَنْتَ الْفَاقِلُ

مَنَاسِيْرِ مَنَاسِيْرِ اَوْرَاقِ مَنَاسِيْرِ اَوْرَاقِ

وَقَوْلِكَ حَقٌّ وَعْدُكَ صِدْقٌ

وَلَقَدْ تَوَدَدْتُ وَوَعْدُكَ تَوَدَدْتُ

وَأَسْأَلُ اللهَ مِنْ فَضْلِهِ اِنَّ اللهَ كَانَ

اَكْمَلُ الْاَسْمَاءِ اِنَّ اللهَ كَانَ اَكْمَلُ الْاَسْمَاءِ

بِكَرْجَمًا وَلَيْسَ مِنْ صِفَاتِكَ يَا سَيِّدُ

بیشمار چرخان و نیست از صفات ما بنوا ای تبار من

أَنْ تَأْمُرُنَا بِالسُّؤَالِ وَتَمْنَعُ الْعَطِيَّةَ

ایمن که امر کنیم سوال و باز در می بخشند ما را

وَأَنْتَ الْمَنَّانُ بِالْعَطِيَّاتِ عَلَى أَهْلِ

و تو ای سعاد بخشیدن به شایسته را ای اهل

مَمْلَكَتِكَ وَالْعَائِدُ عَلَيْهِمْ بِتَحَنُّنٍ

مملکت خود و میگردی بر روی در نعمت را ای

رَأْفَتِكَ الْإِلَهِي رَبِّتَنِي فِي نِعَمِكَ وَ

مهر ای خود خدا ای من پروردی در نعمت را ای

إِحْسَانِكَ صَغِيرًا وَتَوَهَّتْ بِاسْمِ

در حال خود حال که خود بودم و بپشت کردم پرورد

كَبِيرًا فَيَا مَنْ رَبَّنِي فِي الدُّنْيَا بِإِحْسَانِكَ

در حال بزرگ من پرورد کردم از دنیا به نیکی خود

وَتَفَضُّلِهِ وَلَغَمِهِ وَأَشَارِكِي فِي

و بخشش خود و دهنده ای خود و شایسته کردم در

الحمد

الْآخِرَةَ إِلَىٰ عَفْوِهِ وَكَرَمِهِ مَرْفُوعَةً

در آخرت بسوی درگاه شرف خود و بزرگواری خود رسان

يَا مُوَلَّائِي دَلَّتْنِي عَلَيْكَ وَحُجَّتْ

ای آقای من دلالت کرد مرا بر تو و دوستی مرا

لَكَ شَفِيعِي إِلَيْكَ وَأَنَا وَاثِقٌ مِنْ

شفاعت کننده منست بسوی تو و من اعتماد دارم از

دَلِيلِي بِدَلَالَتِكَ وَسَاكِنٌ مِنْ شَفِيعِ

دلیل خود بدلالت تو و وطنیان دارم از شفیع خود

إِلَىٰ شَفَاعَتِكَ أَدْعُوكَ يَا سَيِّدَ

بدر شفاعت تو میخوانم ترا ای بزرگوار من

بِلِسَانٍ قَدْ خَرَسَهُ ذَنْبُهُ رَبِّ

بزبان من که بیفتش بسبب گناه او را کشته او را فروزد

أَنَا حِيَتِ بِقَلْبٍ قَدْ أَوْبَقَهُ جُرْمُهُ

را منم منسوخم ترا بدلی که محقق طالع کرده او را خوار کرد

أَدْعُوكَ يَا رَبِّ هَارِبًا رَاغِبًا رَاجِيًا

و میخوانم ترا ای پروردگار من بگریز و بخواه و بطلبم

خَائِفًا لِّأَرَأَيْتُ مَوْلَايَ نُوْبِي

برسان هرگاه می بینم ای آقای من لبه لبان خود را

فَزِعْتُ وَلِأَرَأَيْتُ كَرَمَكَ طِمَعْتُ

برسان میترسم و هرگاه می بینم بزرگواری ترا امید دارم

فَإِنْ عَفَوْتَ فَخَيْرٌ رَّاحِمٍ وَإِنْ عَذَّبْتَ

ایست اگر عذبتی پس خوشتر است از آنی که عذاب کند

فَغَيْرُ ظَالِمٍ مُّجْتَنِي يَا اللَّهُ فِي جُرْأَنِي عَلَيَّ

ایست نیستی ستمگر محبت من ای خدا از دلیری من بر

مَسْأَلَتِكَ مَعَ اِيْيَانِي تَكْفُرُ جُودُكَ

سوال کردن از تو با ایمان من توبه بخداوندی او کفر است

وَكَرَمُكَ وَعُدَّتِي بِشِدَّتِي مَعَ قَلْبِي

و بزرگواری است و وعده من در حال سختی من با قلبم

حَيَاتِي رَأْفَتُكَ وَرَحْمَتُكَ وَقَدْ

شدم من به رحمتی و رحمتی است و حقیقت

رَجَوْتُ أَنْ لَا تُخَيِّبَ بَيْنَ ذَيْنِ وَذَيْنِ

ایست دارم که نا امید نگردم بین ممانه دو و دو و دو و دو

مُنِّي فَحَقِّقْ جَانِي وَاسْمَعْ دُعَائِي

ایزدوی مرا بس توست دارم حمد را و منسوب دعا می مرا

يَا خَيْرَ مَزْدَعَاهُ دَاعٍ وَأَفْضَلَ مِنْ

ای نیوتر لسه جوهره است دورا و منسوب است و منسوب است

رَجَاهُ رَاجِعٌ عَظُمَ يَا سَيِّدَ أَمَلِي وَسَاءَ

ایزدوی زرت است ای آقای من و منسوب است

أَمَلِي فَأَعْطِنِي مِنْ عَفْوِكَ مِقْدَارَ

ایزدوی من بس عطا کن مرا از درک شتر خود مقدار

أَمَلِي وَلَا تُؤَاخِذْنِي بِأَسْوَأِ عَمَلِي فَإِنَّ

ایزدوی من و منسوب مرا بس زین دراز است زیرا که

كَرَمَكَ يَحِلُّ عَنْ جُحَازَةِ الْمُذْنِبِينَ

بجایگزینی زین کواری است از سبزه دادن کینه کاران

وَحِلْمَكَ يَكْبُرُ عَنْ مُكَافَاةِ الْمُقْتَرِينَ

و بردار نیو بزرگ است از یاد دهن درازن به ضرر نندگان

وَأَنَا سَيِّدِي عَائِدٌ بِفَضْلِكَ هَارِبٌ

و من ای آقای من پستاه گیرنده ام به بخت شتر تو که بزرگم

مِنْكَ لَيْتَ مُتَجَرِّمًا وَعَدْتَ مِنْ

از تو بسوی تو خواهم رد گردان اگر که وعده

الضَّيِّحِ عَمَّنْ أَحْسَنَ بِكَ ظَنًّا وَمَا أَنَا

از در لبت از آنکه نیک داشته بودم از تو و بیستم من

رَبِّ مَا خَطَرِي هَبْنِي بِفَضْلِكَ وَ

ای پروردگار من و جلالت قدر من خست من مرا بخت

تَصَدَّقْ عَلَى عَفْوِكَ أَيُّ رَبِّ

و تو از خست من بگو بدر که خستم خود ای پروردگار من

جَلَلْتُ بِسِتْرِكَ وَاعْفُ عَن تَوْبِيخِي

بزرگان مرا بپوش از خود و در گذر از توبیخ من

بِكْرَمٍ وَجْهَكَ فَلَوْ اطَّلَعَ الْيَوْمَ عَلَى

بزرگواری ذات تو پس اگر که می نمودم در آرزو

ذَنْبِي غَيْرَكَ مَا فَعَلْتُهُ وَلَوْ خِفْتُ

لبت از آنکه غیر تو می کردم آنرا و اگر می ترسیدم

تَعْجِيلَ الْعُقُوبَةِ لَا اجْتَنَبْتُهُ وَلَا

شتابانیدن عقوبت را مرا نماند دوری می کردم از آنکه

لَا تَكُنْ هَوْنُ النَّاطِقِينَ إِلَى وَجْهِكَ

نه از بخت که تو خوارتر از من مکند کانی بسوی من و سحر

الْمُطْلَعِينَ عَلَى بَلِّ لَنَاكَ يَا رَبِّ

اطلاع دارند کانی بر من بخت اگر بخت تو ای پروردگار

خَيْرُ السَّائِرِينَ وَأَحْلَمُ الْأَحْلَمِينَ وَ

بهترین نوبستندگان و مهربانترین مهربانان

أَكْرَمُ الْأَكْرَمِينَ سَتَارُ الْغُيُوبِ غَفًّا

درازوارترین برزگوارانی بسیار پوشنده ذرات پنهانی

الذُّنُوبِ عِلَامُ الْغُيُوبِ تَسْتُرُ

گناهانی بسیار دزاینها می پوشد

الذَّنْبِ بِكَرَمِكَ وَتُؤَخِّرُ الْعُقُوبَةَ

گناهی را بکرم خود و باز می سپاری عقیبت

بِحِلْمِكَ فَلَا تُحْدِ عَلَى حِلْمِكَ بَعْدَ

بر برداری خود پس برزیت ساس بر برداری بعد از

عِلْمِكَ وَعَلَى عَفْوِكَ بَعْدَ قُدْرَتِكَ

علم تو و بر درگذشتن تو پس از ناتوانی تو

وَيَجْعَلْنِي وَيَجْعُرْ عَنِّي عَلَىٰ مَعْصِيَتِكَ حَمَلًا

و بیدارم و در گهواره مرا زاریت با من تو در داری

عَنِّي يَدْعُونِي إِلَىٰ قَلْبِ الْحَيَاءِ اسْتَرْك

از من و بخوانند مرا بسوی لعل شرمی بپوشیدن تو

عَلَىٰ وَلِيٍّ عَنِّي إِلَىٰ التَّوْبِ عَلَ

بر من و لایق باشی از من و مرا بسوی دست پشتم

فَخَارِمِكَ مَعْرِفَتِي بِسَعَةِ رَحْمَتِكَ

این چه بزرگوارم کرده نوشتی حق من بسوی رحمت ترا

وَعَظِيمَ عَفْوِكَ يَا حَلِيمُ يَا كَرِيمُ يَا حَيُّ

و در گذشتن بزرگوار ای بردبار ای بزرگو ای زنده

يَا قَيُّوْمُ يَا غَافِرَ الذَّنْبِ يَا فَابِلَ التَّوْبِ

ای بایست ای افرنده گشت ای ای نذرنده توبه

يَا عَظِيمَ الْمَنِّ يَا فَدِيمَ الْإِحْسَانِ ابْنُ

ای بزرگ بخشش ای درنده احسان ای پسر

سَنَةِ الْجَمِيلِ ابْنُ عَفْوِكَ الْجَلِيلِ

پوششیدن بزرگوینو ای پسر بزرگو در گذشتن بزرگو

اَيْنَ فَرْجِكَ الْقَرِيبُ اَيْنَ غِيَاثِكَ

کجاست کجاست نزدیک تو کجاست تو کجاست

السَّهْرُ اَيْنَ رَحْمَتِكَ الْوَاسِعَةِ اَيْنَ

شش ماه تو کجاست رحمت فراگرفته تو کجاست

عَطَايَاكَ الْفَاضِلَةَ اَيْنَ مَوَاهِبِكَ

بخششهای بزرگ تو کجاست بخششهای

الْهَنِيئَةِ اَيْنَ صَنَائِعِكَ السَّنِيئَةِ اَيْنَ

کوارای تو کجاست کرامت‌های بلند تو کجاست

فَضْلِكَ الْعَظِيمِ اَيْنَ مَنَّكَ الْجَسِيمِ

بخشش بزرگ تو کجاست عطای ریزل تو

اَيْنَ احْسَانِكَ الْقَدِيمِ اَيْنَ كَرَمِكَ

کجاست احسان درسته تو کجاست بزرگواری

يَا كَرِيمُ بِهِ وَمُحَمَّدٌ وَالِ مُحَمَّدٍ فَاسْتَفِدْ

ای زکوارمان و رحمت محمد و آل محمد

وَبِرَحْمَتِكَ فَخَلِّصْنِي يَا مُحْسِنُ يَا مُجَلِّدُ

و رحمت خود ای خلاص بخش مرا ای جلال‌بخش

يَا مُنْعِمُ يَا مُفْضِلُ لَسْنَا نَشْكِلُ فِي

ای نعمت و منده ای بخشیده شکر من که عماد دلم در

النَّجَاةِ مِنْ عِقَابِكَ عَلَى أَعْمَالِنَا بَلْ

درستکاری از عتاب تو بر کردارهای خود بلکه

بِفَضْلِكَ عَلَيْنَا لِأَنَّكَ أَهْلُ التَّقْوَى

به بخشش تو بر ما زیرا که بجهت تو اهل برزگاری

وَأَهْلُ الْمَغْفِرَةِ تَبَدُّدُ بِالْإِحْسَانِ

و اهل آمرزشی تباهی میشود بوسیله حسنی

نِعْمًا وَتَعَفُّوْا عَنِ الذَّنْبِ كَمَا فَضَّلَكُمْ

نعمتا و در سبب درستی از گناهان راه را از گناهان

مَا نَشْكُرُ أَجْمِلُ مَا نُنْشِرُ أَمْ قَبِيحُ مَا

که چه چیز شکر کنم اما حسنیت را که چه بدی یا درستی

تَسْتُرُ أَمْ عَظِيمُ مَا أَبْلَيْتَ وَأَوَّلَيْتَ

که می پوشانی یا عظیمی را که راندی و عطا نمودی و نخست نمودی

أَمْ كَثِيرُ مَا مِنْهُ نَجَّيْتَ وَغَافِيَتَا

یا طایفه ای که از آن نجات دادی و غایبیت

حَبِيبٌ مَرْتَحِبٌ إِلَيْكَ وَيَا قَرَّةَ

دوستدار که دوستی بهشت کوین و ای روضه

عَيْنٍ مِّنْ لَّا ذِيكَ وَانْقَطَعَ إِلَيْكَ

دید که بهانه کرد به تو و بریدم خود کوین

أَنْتَ الْبَحْسَنُ وَنَحْنُ الْمُسَيُّونُ فَتَجَاوَزْ

تو ای مستور کردار و ما یم به کردار به درند

يَا رَبِّ عَنْ قَبِيحٍ مَا عِنْدَ نَابِجِيمِلَ مَا

ای پروردگار من از زشتی که نزد است به من و تو

عِنْدَكَ وَأَنْتَ جَهْلٌ يَا رَبِّ لَا سَعَةَ

آنچه به نزد است و کدام نادانی ای پروردگار من و تو

جُودُكَ أَوْلَى زَمَانٍ أَطْوَلَ مِنْ

بخت تو به تمام زمان است دراز تر از

أَنَانِكَ وَمَا قَدَرُوا عَمَلِنَا فِي جَنَبِ

زمان ماری تو چیست قدر کردار ما در جنب

نِعْمِكَ وَكَيْفَ نَسْتَكْثِرُ أَعْمَالَنَا قَبْلَكَ

نفسهای خود چگونه شماریم کردار ما را از اعمال تو

بِهَا كَرَمُكَ بَلْ كَيْفَ يَضِيقُ عَلَى

یا من بزرگواری ترا که چگونه تنگ شود بر تو

لِلذَّٰنِبِينَ مَا وَسِعَهُمْ مِنْ رَحْمَتِكَ

لمست کاران آنچه فرا رفت از رحمت تو

يَا وَاسِعَ الْمَغْفِرَةِ يَا بَاسِطَ الْيَدَيْنِ

ای فراگیرنده آمرزش ای گشاینده دستها

بِالرَّحْمَةِ تَفُوتُ عَنْكَ يَا سَيِّدَ الْكَوْنِ

به رحمتی که بر تو ای قایم کن الرضیع می ماند

مَا بَرَحْتُ مِنْ بَابِكَ وَلَا كَفَيْتُ عَذْرَتِي

دور نماندم از درگاه تو و نمی توانم عذر دهم

تَمَلُّكَ لِمَا أَنْتَ إِلَيَّ مِنَ الْمَعْرِفَةِ

از دوستی کردن بجهت آنچه منم بشده بوی من از شنیدن

بِحُجُودِكَ وَكَرَمِكَ وَأَنْتَ الْفَاعِلُ

به شرف تو و بزرگواری تو و تو ای مستند مرا

تَشَاءُ بِمَا تَشَاءُ نَعْدِبُ مِنْ شَأْنِهَا

له خواهی آنچه خواهی خداست معنی اهل را که خواهی

تَشَاءُ كَيْفَ تَشَاءُ وَتَرْحَمُ مَنْ تَشَاءُ

ما که خواهی هر گونه که خواهی و رحمتی از آن که خواهی

بِمَا تَشَاءُ كَيْفَ تَشَاءُ لَا تَسْأَلُ عَنْ

ما که خواهی هر گونه خواهی و سوال کرده نیستی از

فَعَلِكَ وَلَا تُنَازِعُ فِي مُلْكِكَ وَلَا

کردار خود و خصومت کرده نیستی در پادشاهی خود

تُشَارِكُ فِي أَمْرِكَ وَلَا نُضَادُّكَ فِي

در نیازی کرده نیستی در کار خود و نه دشمنی کرده نیستی

حُكْمِكَ وَلَا يَعْتَرِضُ عَلَيْكَ أَحَدٌ

علاوه جز اینست در امر خود بر تو مخالفت

فِي تَدْبِيرِكَ لَكَ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ

در تدبیر تو عزت است از همه و فرمان بر همه است

اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ يَا رَبِّ هَذَا مَقَامُ

خدایا پروردگار جهانیان ای پروردگار منیگاه است

مَنْ لَا ذِيكَ وَاسْتَجَارَ بِكَرَمِكَ وَ

که نیاهد که هسته تو و پناه برد به بزرگواری تو

الْفَاحِشَانِكَ وَنِعْمَتِكَ وَلَنْتَ الْجَوَادُ

و جوارفت احسان ترا در معنای ترا و تو را با عفو تو

الَّذِي لَا يَضِيقُ عَفْوُكَ وَلَا يَنْقُصُ

که نیک نیستد عفو تو و کم نیستد

فَضْلُكَ وَلَا تَقِلُّ رَحْمَتُكَ وَقَدْ

فضل تو و اندک نیلد در رحمت تو و چه

تَوَقَّعْنَا مِنْكَ بِالصِّفِّ الْقَدِيمِ وَ

که اعتماد داریم از صفت تو در گذشته

الْفَضْلِ الْعَظِيمِ الرَّحْمَةِ الْوَاسِعَةِ

و فضل بزرگ و رحمت فرا که بزرگ

أَفْرَأَيْتَ يَا رَبِّ تُخْلِفُ طُغُونَنَا

ای پادشاه منی خود را ای پروردگار من که خلف می کنی گاه های ما را

أَوْ تُنْجِبُ أَمْالَنَا كُلَّهَا يَا كَرِيمٌ فَلَيْسَ هَذَا

یا پادشاه منی از روزهای ما را حاشا که چنین کنی ای بزرگوار و عزیز

ظُنَّا بِكَ وَلَا هَذَا طَمَعُنَا فَيَا

کمان ما تو و نه اینست در طمع ما ای

وَلَنْ كُأَغِيَرِ مُسْتَوْجِبِينَ لِرَحْمَتِكَ

و از نودده ما ششم که مستحق بخشش ترا

فَأَنْتَ أَهْلٌ أَنْ تَجُودَ عَلَيْنَا وَعَلَى

بسیار نیست بر او که بخشش نماید بر ما و بر

الْمُذْنِبِينَ بِفَضْلِ سَعَتِكَ فَأَمَّا نُنْ

لست بخواران زیادتی کنایش خود بر عطا کن

عَلَيْنَا إِمَّا أَنْتَ أَهْلُهُ وَجَدَّ عَلَيْنَا

بر ما یا آنکه تو سزاوارتری و بخشش نما بر ما

فَأَنَا مُحْتَاجُونَ إِلَى نَيْلِكَ يَا غَفَّارٌ

زیر آنکه محتاجیم به نسیب تو ای بسیار بخشنده

بِنُورِكَ اهْتَدَيْنَا وَبِفَضْلِكَ اسْتَعْنَيْنَا

بر روش تو راه یافتیم و به بخشش تو ایستادیم

وَبِنِعْمَتِكَ أَصْبَحْنَا وَأَمْسَيْنَا ذُنُوبَنَا

و به نعمت تو صبح کردیم و شام کردیم گناهان

بِيَدَيْكَ تَسْتَغْفِرُكَ اللَّهُمَّ مِنْهَا

در پیش تو هست طلب آمرزش ای خداوند از گناهان

وَنَتُوبُ إِلَيْكَ تَتَجَبَّأُ إِلَيْنَا

در جوع تمام بسوی تو دوستی میکنی بسوی ما

بِالنِّعَمِ وَنُعَارِضُكَ بِالذُّنُوبِ خَيْرُكَ

بیمت و در بری بکیم نعمتای ترا که آن بسوی تو

إِلَيْنَا نَازِلٌ وَشَرُّنَا إِلَيْكَ صَاعِدٌ

بسوی تو فرود آمده است و بدی ما بسوی تو بالا رفته است

وَلَمْ يَزَلْ وَلَا يَزَالُ مَلِكٌ كَرِيمٌ يَأْتِيكَ

نه همیشه بوده است و همیشه خواهد بود که فرستد بر تواری می آید

عَنَّا فِي كُلِّ يَوْمٍ بِعَمَلٍ قَبِيحٍ وَلَا يَمْنَعُكَ

از ما در هر روز که در زشتی میسر باشد

ذَلِكَ مِنْ أَنْ تَحُوطُنَا بِنِعَمِكَ تَفْضَلُ

از آنکه و و گری ما را بمقتای خود و بخششهای

عَلَيْنَا بِالْإِلَهِاتِ قَبِيحَاتِكَ مَا أَحْلَمَكَ

بر ما عطاهای خود بسوی تو چه بردباری تو

وَأَعْظَمَكَ مُبْدئًا وَمُعِيدًا نَفْسُ

و چه بزرگی تو در حالیکه بدید آورنده و بازگرداننده

اسْمَاؤُكَ وَجَلَّ شَأْنُكَ وَكُرِّمَ

صَنَائِعُكَ وَفَعَالُكَ أَنْتَ الْهَاشِمِيُّ

فَضْلًا وَأَعْظَمَ حِلْمًا مَنْ أَنْ تُفَالِسِنِي

بِفِعْلِ وَخَطِيئَتِي فَالْعَفْوُ الْعَفْوُ

سَيِّدُ سَيِّدِ سَيِّدِ اللَّهُمَّ اشْغَلْنَا

بَذِكْرِكَ وَأَعِزَّنَا مِنْ سَخَطِكَ وَ

أَجْرُنَا مِنْ عَذَابِكَ وَارْزُقْنَا مِنْ

مَوَاهِبِكَ وَأَنْعِمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلِكَ

وَارْزُقْنَا حَاجَّ بَيْتِكَ وَزِيَارَةَ قَبْرِ

دروزی این مراد خود و زیارت قبر

بَيْتِكَ صَلَوَاتِكَ وَرَحْمَتِكَ وَ

بیت خود درود و رحمت و رحمت و

مَغْفِرَتِكَ وَرِضْوَانِكَ عَلَيْهِ عَلَا

امروزش تو و رضایت تو بر او داد و

أَهْلِ بَيْتِهِ إِنَّكَ قَرِيبٌ مُجِيبٌ وَ

خانان او و ایستادن نزدیکی و

أَرْزُقْنَا عَمَلًا بِطَاعَتِكَ وَتَوْفَعْنَا عِلَّا

دروزی این مراد عمل کردن لطاعت خود و توفیق این مراد

مِلَّتِكَ وَسُنَّةَ نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ

بر این خود و طریقه پیغمبر خود محمد رحمت و شاد

عَلَيْهِ وَآلِهِ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ

بر او و آل او بخواند و میسر از او پدر و مادر را

وَارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا وَاجْزِلْهُمَا

و رحمت من است بر این دو که بزرگوارم از او و آل او که خودم و خواجه

بِالْأَحْسَانِ احْسَانًا وَبِالسَّيِّئَاتِ

وَرِغَالِ مَسْكُونَةٍ مَسْكُونَةٍ وَوَرِغَالِ مَسْكُونَةٍ

عُفِّرْنَا اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِلْمُؤْمِنِينَ وَ

الْمُؤْمِنَاتِ الْأَحْيَاءِ مِنْهُمْ وَالْأَمْوَاتِ

نَايِعِ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ بِالْخَيْرَاتِ اللَّهُمَّ

اغْفِرْ لِحَيِّنَا وَمَيِّتِنَا وَشَاهِدِنَا وَغَائِبِنَا

ذِكْرُنَا وَأَنْشَانَا صَغِيرِنَا وَكَبِيرِنَا حُرِّنَا

وَمَمْلُوكِنَا كَذِبَ الْعَادِلُونَ بِاللَّهِ وَ

صَلُّوا ضَلَا لَا يَبْعِدُ أَحْسَنُ خَيْرِنَا

وَمَمْلُوكِنَا كَذِبَ الْعَادِلُونَ بِاللَّهِ وَ

صَلُّوا ضَلَا لَا يَبْعِدُ أَحْسَنُ خَيْرِنَا

وَمَمْلُوكِنَا كَذِبَ الْعَادِلُونَ بِاللَّهِ وَ

صَلُّوا ضَلَا لَا يَبْعِدُ أَحْسَنُ خَيْرِنَا

وَمَمْلُوكِنَا كَذِبَ الْعَادِلُونَ بِاللَّهِ وَ

صَلُّوا ضَلَا لَا يَبْعِدُ أَحْسَنُ خَيْرِنَا

مُبِينًا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ

روز ششم ماه رجب در محفل نوروت رجب و آل محمد

وَاخْتِمْ لِي بِخَيْرٍ الْفِتْنَةَ مَا أَهَمَّنِي مِنْ

وختم کن برای من بدترین و تاراج آری من برای آنکه مهم است مرا

أَمْرٍ دُنْيَايَ وَآخِرَتِي وَلَا تَسْلُطْ

اوردنای من و آخرت من و دست برد

عَلَيَّ مِنْ لَا يَرْحَمُنِي وَاجْعَلْ عَلَيَّ

بر من آنرا که رحم کند و بگردان بر من

مِنْكَ جَنَّةً وَاقِيَةً بَاقِيَةً وَلَا

از طاعت خود سبزی می نطقت که باقی ماند و

تَسْلُبْنِي صَالِحَ مَا أَنْعَمْتَ بِهِ عَلَيَّ

سلب کن از من صالحتی را که بخشیده بودی بر من

وَارْزُقْنِي مِنْ فَضْلِكَ رِزْقًا وَاسِعًا

و روزی کن مرا از فضل خود روزی فراوان

حَلَالًا طَيِّبًا اللَّهُمَّ اجْزِئْنِي بِحِرَاسَتِكَ

حلال پاکیزه شد و لوند او گسائی من مرا بپاسی خود

وَاحْفَظْنِي بِحِفْظِكَ وَاکْلَأْنِي

و. حفظ کن مرا حفظ خود و کلا کن مرا

بِكَلَأَتِكَ وَارْزُقْنِي حُجَّ بَيْتِكَ

بیکلا کن مرا و روزی کن مرا حج خانه

الْحَرَامِ فِي غَاِمِنَاهُ ذَاوَنِي كُلِّ غَاِمٍ

محکمتم خود در سال ما این سال خود هر سال

وَزِيَارَةِ قَبْرِ نَبِيِّكَ صَلَوَاتُكَ عَلَيْكَ

و زیارت قبر پیغمبر خود برایتان باد درود

وَاللَّهُ وَالْآئِمَّةُ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ وَلَا

والله و ایشان و ایشان برکتان باد سلام

تُخَلِّئِي بَارِبٍ مِنْ تِلْكَ الْمَشَاهِدِ

خالی بگردان مرا ای پروردگار از مشاهدات این مشاهد

الشَّرِيفَةِ وَالْمَوَاقِفِ الْكَرِيمَةِ اللَّهُمَّ

بار تعالی و موقعهای کرامی خداوند

تُبَّ عَلَيَّ حَتَّى لَا أَعْصِيكَ وَلَهُمُ

توبین نموده مرا تا آنکه نافرمانی منم ترا مرا از نافرمانی

الحمد لله

الخَيْرِ وَالْعَمَلِ بِهِ وَخَشْيَتِكَ بِاللَّيْلِ

خیر و عمل کردن به آن و ترسیدن از خود در شب

وَالنَّهَارِ أَبَدًا مَا أَبْقَيْتَنِي يَا رَبِّ لِمَلِكِكَ

و روز همیشه به ادام که تا وقتی داری ای رودگار همانا

اللَّهُمَّ إِنِّي كُلَّمَا قُلْتُ قَدْ تَهَيَّأْتُ

خدایا من هرگاه که بگویم که به جهت تمهید

وَتَعَبَاتُ وَقُمْتُ لِلصَّلَاةِ قَرِيبًا

و آماده شدم و ایستادم بجهت نماز در

يَدَيْكَ وَنَاجَيْتُكَ أَلْقَيْتَ عَلَيَّ نَعْسًا

پیش تو و از لطف تو ترا استغاثی از من خواب

إِذَا أَنَا صَلَّيْتُ وَسَلَّيْتُ مِنْ جَانِبِكَ

هرگاه که نماز میخوانم و سلام میگویم از جانب تو

إِذَا أَنَا نَاجَيْتُكَ وَمَالِي كُلَّمَا قُلْتُ قَدْ

هرگاه که من ترا استغاثم و هرگاه که بگویم که به جهت

صَلَّيْتُ سَرِيرَتِي وَتَرَبُّبِي مِنْ مَجَالِسِ

نماز من از سریر من و نزديك شدن از مجلس

النَّوَابِينِ مَجْلِسِي ضَتُّ لِي بَلِيَّةٍ أَلَا تَكُنْ

تو مجلس من غافل شد مرا ای بلایه زور کرد

قَدَحِي حَالَتِي بَيْنِي وَبَيْنَ خِدْمَتِكَ

قدم مرا و حال میان و میان خدمت از

سَيِّدِي لَعَلَّكَ عَنْ بَابِكَ طَرَدْتَنِي

ای سیدی من شاید که تو از درگاه خود را انداختی مرا

وَعَنْ خِدْمَتِكَ بَحِثْتَنِي أَوْ لَعَلَّكَ

و از خدمت خود دور کرده باشی مرا یا شاید که

رَأَيْتَنِي مُسْتَخَفًّا بِحَقِّكَ فَأَقْصَيْتَنِي

دیدم باشم مرا سست شمارنده حق ترا پس دور کردی مرا

أَوْ لَعَلَّكَ رَأَيْتَنِي مُعْضَا عَنْكَ

یا شاید که تو دیده باشی روگردان از خود

فَقَلَيْتَنِي أَوْ لَعَلَّكَ جَدَّتَنِي

پس دهم بدو گشته باشی مرا یا شاید که زانوی من مرا در

مَقَامِ الْكَافِرِينَ فَرَضَيْتَنِي أَوْ لَعَلَّكَ

حاجان دروغ گویان پس داند شده باشی مرا یا شاید که

رَأَيْتَنِي غَيْرَ شَاكِرٍ لِنِعْمَائِكَ فَمَنْعَتَنِي

أَوْ لَعَلَّكَ فَقَدَتْنِي مِنْ مَجَالِسِ

الْعُلَمَاءِ فَخَذَلْتَنِي وَأَوْ لَعَلَّكَ لَيْتَنِي

فِي الْغَافِلِينَ فَمِنْ رَحْمَتِكَ لَيْسَتَنِي

أَوْ لَعَلَّكَ رَأَيْتَنِي أَلْفُ مَجَالِسِ

الْبَطَالِينِ فَبَيْنِي وَبَيْنَهُمْ خَلَيْتَنِي أَوْ

تَعَلَّكَ لَمْ تَحِبَّ أَنْ تَسْمَعَ دُعَائِي

فَبَاعَدْتَنِي وَأَوْ لَعَلَّكَ بِحُجْرَتِي وَجِزْيَتِي

كَاثِبَتْنِي وَلَعَلَّكَ بِقِلَّةِ حَيَاتِي

مِنْكَ جَازِئَتْنِي فَإِنْ عَفَوْتَ يَا رَبِّ

فَطَالَ مَا عَفَوْتَ عَنِ الْمُنْذِبِينَ

قَبْلِي لِأَنَّ كَرَمَكَ أَيُّ رَبِّ يَحِلُّ

عَنْ جُحَازَةِ الْمُنْذِبِينَ وَحِلْمَكَ

يَكْبُرُ عَنْ مُكَافَاتِ الْمُفْضِرِينَ وَأَنَا

عَائِدٌ بِفَضْلِكَ هَارِبٌ مِنْكَ

إِلَيْكَ مُتَنَجِّئٌ مَا وَعَدْتَ مِنَ الصَّفْحِ

عَمَّنْ أَحْسَنَ بِكَ ظَنًّا إِلَهِي أَنْتَ

از آنکه مسکوره تو جان را خدای من تو

أَوْسَعُ فَضْلًا وَأَعْظَمُ حِلْمًا مِنْ أَنْ

بزرگتر از فضل و بزرگتری از حلم و بردباری

تُقَالِسَنِي بِعَمَلِي وَأَنْ تَسْزِلَنِي

بمقاله کن مرا در کردار من و آنکه خواری لغزت مرا

بِخَطِيئَتِي وَمَا أَنَا بِأَرَبٍّ وَمَا خَطَرُ

کتابت من و نیست من ای پروردگار من و چه خطر

هَيْئَةً بِفَضْلِكَ يَا سَيِّدِي تَصَدَّقُ

چنین را بفضلت خود ای آقای من صدق کن

عَلَى عَفْوِكَ وَجَلِّلَنِي سِتْرَكَ وَ

بر من عفو خود و بپوش مرا بپوشش خود

اعْفُ عَنِّي تَوْفِيقِي بِكَرَمٍ وَجْهِكَ سَيِّدِي

و در گذر از سرزنش کردن من بزرگواری ذات خود را

أَنَا الصَّغِيرُ الَّذِي رَيْبُهُ وَأَنَا

مستمر آن خردنی که بروردی مرا و مستمرا

الْجَاهِلُ الَّذِي عَلِمْتَهُ وَأَنَا الضَّالُّ

دانا کی کہ دانا کر دی اورا و منہ ان کراہی

الَّذِي هَدَيْتَهُ وَأَنَا الْوَضِيعُ الَّذِي

کہ راہ کو دی اورا و منہ ان کیستہ کہ منہ

رَفَعْتَهُ وَأَنَا الْخَائِفُ الَّذِي مَنَنْتَهُ

کر دی اورا و منہ ان ترس کی کہ امن کر دی اورا

وَأَنَا الْجَائِعُ الَّذِي شَبَعْتَهُ وَأَنَا

و منہ ان کرسبتہ کہ سیر کر دی اورا و منہ

الْعَطْشَانُ أَرَوَيْتَهُ وَأَنَا الْعَالِمُ

ان نشینہ کہ سیر کر دی اورا و منہ

الَّذِي كَسَوْتَهُ وَأَنَا الْفَقِيرُ الَّذِي

کہ پوشا کر دی اورا و منہ کی کہ

أَغْنَيْتَهُ وَأَنَا الضَّعِيفُ الَّذِي قَوَّيْتَهُ

کی پست کر دی اورا و منہ کی کہ توانا کر دی اورا

وَأَنَا الذَّلِيلُ الَّذِي قَوَّيْتَهُ وَأَنَا

مذلیل و خواری کہ ارجمند کر دی اورا و منہ ان

الَّذِي

الْقَتِيلُ

الدَّلِيلُ الَّذِي عَرَفْتَهُ وَأَنَا السَّقِيمُ

وَلَمْ يَجِدْهُ إِلَّا مَرِيضًا وَهُوَ الَّذِي

الَّذِي شَفَيْتَهُ وَأَنَا السَّائِلُ الَّذِي

لَمْ يَجِدْهُ إِلَّا مَرِيضًا وَهُوَ الَّذِي

أَعْطَيْتَهُ وَأَنَا الْمَذْنُوبُ الَّذِي سَتَرْتَهُ

وَلَمْ يَجِدْهُ إِلَّا مَرِيضًا وَهُوَ الَّذِي

وَأَنَا الْخَاطِئُ الَّذِي قَلَّتْهُ وَأَنَا

وَلَمْ يَجِدْهُ إِلَّا مَرِيضًا وَهُوَ الَّذِي

الْقَلِيلُ الَّذِي كَثُرَتْهُ وَأَنَا الْمُسْتَضْعَفُ

لَمْ يَجِدْهُ إِلَّا مَرِيضًا وَهُوَ الَّذِي

الَّذِي نَصَرْتَهُ وَأَنَا الطَّرِيدُ الَّذِي

سَمِعْتُهُ يَدْعُو دَارِي أَوْرًا وَمِنْ أَنْ يَأْتِيَهُ سَدَدٌ

أَوْ يَتَهُ فَلَكَ الْحَمْدُ وَأَنَا يَا رَبِّ الْبَدِيءُ

لَمْ يَجِدْهُ إِلَّا مَرِيضًا وَهُوَ الَّذِي

لَمْ أَسْتَحْيِكَ فِي الْخَلَاءِ وَلَمْ أَرَأَيْكَ

لَمْ يَجِدْهُ إِلَّا مَرِيضًا وَهُوَ الَّذِي

فِي الْمَلَأَ أَنَا صَاحِبُ الدَّوْلَةِ الْعُظْمَى

در حضور دهم دمان منور صاحب شد اندر زل

أَنَا الَّذِي عَلَى سَيِّدِهِ اجْتَمَعَ أَنَا الَّذِي

منه انکه را قای خود و لب می نمودم

عَصَيْتُ جَبَانَ السَّمَاءِ أَنَا الَّذِي أُعْطِيتُ

با ستمانی و زبدم بر کوار سمانا منقسم انکه بخت نمودم

عَلَى مَعَاصِي الْجَلِيلِ الرَّشِيِّ أَنَا الَّذِي

بر کست دمان بزرگوار رشوا بر لبستم انکه

حِينَ بُشِّرْتُ بِهَا خَرَجْتُ إِلَيْهَا

بکامیکه مرز داده میتیم دمان پس روان مرفوعه گویان

أَسْعَى أَنَا الَّذِي أَهْلَتَنِي قِمَارَ عَوْنٍ

حال انکه مشتاقتم منم انکه صلت دادی مرا به ستمان

وَسَتَرْتَ عَلَيَّ مَا اسْتَحْيَيْتُ وَ

و پوشیدی بر من سرشدم نزد دهم

عَمِلْتُ بِالْمَعَاصِي فَتَعَذَّبْتُ وَ

و بیتان نمودم کست دمان پس در لذت بخشتم نارعد

اسلقتن

اسْفَطْتَنِي مِنْ عَيْنِكَ فَمَا بَالِيْتُ فِجْهَكَ

و گفندی مرا از دیده خود پس ببال مردم پس بر روی

امْهَلْتَنِي وَبَسْتَرِكَ سَتَرْتَنِي حَتَّى

صلبت دادی مرا و پوشیدی از خود پوشیدی مرا آنکه

كَانَكَ اغْفَلْتَنِي وَمِنْ عُقُوبَاتِكَ

گوا و انداختی مرا و از یادشهای کنان

الْمَعَاصِي جَنَّبْتَنِي حَتَّى كَانَكَ اسْتَجِدُّنِي

دور کردی مرا آنجایی که گویا شرم کردی

اَللّٰهُ لَمْ اَعْصِكَ حِينَ عَصَيْتُكَ

پس او نه مرا فرمانی مردم ترا مستعصا می نمودی مردم

وَاَنْابُ بُوَيْبَتِكَ جَاهِدٌ وَلَا بَأْسُكَ

و حال آمده بودم با تو برورد کاری ترا کار مانده و زور

مُسْتَحْفٌ وَلَا لِعُقُوبَتِكَ مُنْعَرِضٌ

سست شمارنده و نه عقوبت ترا مستدبر پناه

وَلَا لَوَعِيدِكَ مُتَهَاوٍ وَلَا كُنْ

و نه وعید ترا خوار و از آنکه و بکن

خَطِيئَةً عَرَضْتَ وَسَوَّلْتَ لِي نَفْسِي

خطای عارض شد و تقرب مرا به نفس

وَعَلَيْهِ هَوَايَ وَأَعَانِي عَلَيْهِمُ اسْقُوا

و غالب اندم احوال من و مدد در دامن بدی بفرما

وَعَزَّيْ سِتْرَكَ الْمُرْخَى عَلَى فَقْدِكَ

و لغز مرا برده و خفته در دست من بر

عَصِيَّتِكَ خَالَفْتُكَ بِجَهْدِي قَالَانِ

با من در زدیم و مخالفت کردم ترا بکوشش خود را

مِنْ عَذَابِكَ مَرَّيْتُكَ نَفْسِي وَمِنْ

از عذاب تو گریز کردم و از

أَيْدِي الْخَصَمَاءِ غَدًّا مَنْ يُخْلَصُنِي

دشمنهای دشمنان من فردا که نجات میدهد

وَيَجْبِلُ مَنْ أَتَّصِلُ لَنْ أَنْتَ قَطَعْتَ

و در میان من در نمودم اگر چه بر من

حَبْلَكَ عَنِّي فَوَا اسْفَى عَلَى مَا أَحْصَا

رسمان خود از من پس وای رسوایی من مرا که شمرده

كُتِبَ مِنْ عَمَلِي الَّذِي لَوْلَا مَا ارْجُوا

کتاب تو از کردار من که اگر نبودم که امیدوار

مِنْ كَرَمِكَ وَسَعَةِ رَحْمَتِكَ نَهَبَكَ

از بزرگواری تو و وسعت رحمت تو و بهمن تو

اِنِّي اَعْيَا عَنْ الْقُنُوطِ لَقَنْطُتٌ عِنْدَمَا

من از تو میسوزم بر این که امید تمام نرود

اَنْذَكُرُهَا يَا خَيْرَ مَنْ دَعَاهُ دَاعٍ وَ

یادآوری اعطای بهترین کسی که خوانده او را شنید

اَفْضَلُ مَنْ جَاءَهُ رَاجٍ اَللّٰهُمَّ بِدَمَةِ

و بهترین کسی که امید داشته او را امیدوار شد او را نوازد

الْاِسْلَامِ تَوْسَلُ اِلَيْكَ وَبِحُرْمَةِ

اسلام و سبب تو میروم به سوی تو و حرمت

الْقُرْآنِ اَعْتَمِدُ عَلَيْكَ وَتَجِبُ لِلشَّيْءِ

قرآن اعتماد تمام بر تو و بدو ملتزم هستم و متعهد

الْاَمْنِ الْقُرْبَى الْهَاشِمِي الْعَرَبِي

که ای و قریشی و هاشمی و عربی

التَّهَامِي الْمَكِّي الْمَدَنِي أَرْجُو الزُّلْفَةَ

وهمای و ستمای و ستمای است امیدوارم زلفه

لَدَيْكَ فَلَا تَوَحِّشْ سَتِينَا سِرَابًا فِي

زود و ستمای و ستمای است امیدوارم ستمای

وَلَا تَجْعَلْ ثَوَابِي ثَوَابَ مَنْ عَبَدَكَ

و گردان بود ستمای و ستمای است امیدوارم ستمای

سِوَالٍ فَإِنَّ قَوْمًا آمَنُوا بِآلِ سِنْدِنَهُ

و ستمای و ستمای است امیدوارم ستمای

لِيَحْقِنُوا بِهِ دِمَاءَهُمْ فَأَذْرَكُوا مَا أَمَلُوا

تا که ما را در ستمای و ستمای است امیدوارم ستمای

وَلَنَا أَمْنًا بِآلِ سِنْدِنَا وَقُلُوبِنَا نَعْفُو

و ستمای و ستمای است امیدوارم ستمای

عَنَّا فَأَذْرَكْنَا مَا أَمَلْنَا وَثَبَّتْ

از ما پس برسان ما را ای ستمای و ستمای است امیدوارم ستمای

رَجَاءُكَ فِي صُدُورِنَا وَلَا تَرْغَبْ قُلُوبَنَا

ای ستمای و ستمای است امیدوارم ستمای

بَعْدَ

بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ
رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ فَوَعَدْتَنِي
لَوْ أَنَّهُمْ تَتَّبِعُوا بَرَحْتَ مِنْ بَابِكَ وَلَا
كَفَفْتُ عَنْ تَمَلُّقِكَ مَا أَلْهِمَ قَلْبِي
مِنَ الْمَعْرِفَةِ بِكَرَمِكَ وَسَعَةِ حِمْلِكَ
إِلَى مَنْ يَذْهَبُ الْعَبْدُ إِلَّا إِلَى
مَوْلَاهُ وَإِلَى مَنْ يُلْتَجَى الْمَخْلُوقُ
إِلَّا إِلَى خَالِقِهِ إِلَهِي لَوْ قَرَنْتَنِي بِالْأَصْفَاءِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَمَنْعَتِي سَيْبِكَ مِنْ بَيْنِ الْأَشْهُارِ

و باز داری از من عطا می خود را از میان حاضران

وَدَلَّكَ عَلَى فُضَائِحِي عِيُونَ الْعِجَالِ

و راه داری بر روی عیونهای من و دیده های سستگان را

وَأَمَرْتُ بَنِي النَّارِ وَحُلَّتْ بَنِي

و فرمان دادم بر رویهای آتش و حامل بنویسانان

وَبَيْنَ الْأَبْرَارِ مَا قَطَعْتُ رَجَائِي مِنْكَ

و میان پستگواران من چه می قطع کردم امید خود را از تو

وَمَا صَفْتُ وَجْهَ تَائِمِيلٍ لِلْعَفْوِ

و نمی گردانم روی را از روی و می بخشم مرخصی را

عَنْكَ وَلَا أَخْرَجَ حُبُّكَ عَنْ قَلْبِي

از تو و بیرون رود دوستی من از دل من

أَنَا لَا أَكْفِي أَيْادِيكَ عُنْدِي وَ

من نیستم برای دستهای تو نزد من و

شَرِكٌ عَلَى فِئَةِ الْإِلَهِ نَاسِئِدٌ

یوشم چندان بر این فئیه در سر ای دشمنای نزد من

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَآخِرُجْ

رحمت لغت محمد و آل محمد و بیرون

حُبِّ الدُّنْيَا مِنْ قَلْبِي وَاجْمَعْ بَيْنِي

دوست دنیا را از دل من و جمع میان من

وَبَيْنَ الْمُصْطَفَى وَالْإِلَهِ خَيْرَ نِكَاحٍ

و میان مصطفی و آل او برزیده نیکوتر

خَلْقِكَ وَخَاتَمِ النَّبِيِّينَ مُحَمَّدٍ صَلَّى

تو و خاتم نبیین محمد صلی

اللَّهُ عَلَيْهِ وَالْإِلَهِ وَانْقُلْنِي إِلَى رَجَائِي

خدا را و در آل او و نقل من به رجایم

التَّوَكُّلَ إِلَيْكَ وَاعْنِي بِالْبُكَاءِ

تو به تو و مرا به گریستن

عَلَى نَفْسِي فَقَدْ أَفْنَيْتُ بِالسُّؤْيَةِ

بر نفس خود پس بپایان رسانیدم بمعاظله

وَالْأَمَالِ عُمْرِي قَدْ تَرَكْتُ مَنَزِلَةَ

و نعم، بوقت از روی عمر خود را و بپایان رسانیدم در منزلت

الْإِسْبِينِ مِنْ خَيْرِ فَنِّ يَكُونُ

امروز که ناهیدان از خرمین به کوه میباشند

أَسْوَأَ حَالًا مِنِّي أَنَا نَقُلْتُ عَلَيَّ

بد حال تر از من اگر گفتل کرده سوّم

مِثْلَ حَالِي إِلَى قَبْرِ لَمْ أَهْذِهِ أَفْقَدُ

باشند حاله یوی قبر که سارسته از از برای غنچه

وَلَمْ أَفْرِشُهُ بِالْعَمَلِ الصَّالِحِ لِيُجْعَلْ

و گستراندم از اعملت سسته بخته خود بدین بخواد

وَمَا لِي لَا آيُكِي وَلَا أَتُفِي إِلَى مَا

و چیست مرا که نمی آید و حال آنکه میت ام سوی

يَكُونُ مُصِيرِي وَأَرَى نَفْسِي تَخَارِعُنِي

خواهد بود با لشت من و می بینم نفس خود را که میزد

وَأَيُّامِي تَخَانِلُنِي وَقَدْ خَفَقَتْ عِنْدَ

در روزگار خود را که میزد سسته مرا و بخته از از میزد

رَأْسِي أَجَنَّةُ الْمَوْتِ وَمَا لِي لَا آيُكِي

سسته من با طهای مرل و چیست مرا که نمی آید

ایکی بخروج نفسی ایکی بحلول

ایا کریم بجهت بیرون شدن نفس من ایا کریم بجهت

رمسی ایکی لظلمة قبری ایکی لظیتو

ایا کریم بجهت تاری شدن خود ایا کریم بجهت تاری

لحد ایکی لسؤال منکر و نکیر

ایا کریم بجهت سوال منکر و نکیر

ایای ایکی بخروجی من قبری عریانا

ایا کریم بجهت بیرون آمدن از وقت خود بیرون

ذلیلا حاملا ثقیلا علی ظهري نظر

خوار برداشته بار بر آن خود را بر پشت خود خوار

مرة عن همینی و اخری عن شمالی

یکبار از جانب راست خود و بار دیگر از جانب چپ خود

انما الخلائق فی شان غیر شان کل

همگی از سرایان هستند در حالت غیر حالت من برای

امری منهم یومعند شان یغنیه

بر مردی از ایشان در آن روز حالتی بماند که بگوید

وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ مُّسْفِرَةٌ صَاحِكَةٌ

روهای کروی در آن روز نورانی خندان

مُسْتَبْشِرَةٌ وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا

شادمانند و روهای کروی در آن روز راضیات

غَبَرَةٌ تَرَهَّقُهَا فِتْرَةٌ وَذِلَّةٌ سَيِّدٌ

لرزان و اندود شده اگر دمارا تری و خواری ای افتاد

عَلَيْكَ مُعَوَّلٌ وَمُعْتَدِلٌ وَخَالِيٌ

برگشت و تکیه کردن و معتدل و معدوم و خالی

وَتَوَكَّلِي بِرَحْمَتِكَ تَعْلَقِي تُصِيبُ

و اگر بگویی من تو را در رحمتت در او تکیه می کنم

بِرَحْمَتِكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَهْتَدِي

بر رحمت خود را که خواهی و راهی می دهی

بِكِرَامَتِكَ مَنْ تَحِبُّ فَلَكَ الْحَمْدُ

خود را که دوست داری بکرامت تو است و برایت سپاس

عَلَى مَا نَقِيتَ مِنَ الشَّرِّ لِقَلْبِي وَلَكَ

بر آنکه پاک کردی از شر من دل مرا و برایت

الحمد

الْحَمْدُ عَلَى سَطْرِ لِسَانِي أَفِيلَسَانِي

سبحان ربك رب العالمين

هَذَا الْكَلَامُ اشْكُرَكَ أَمَّ نِعَايَةِ جُودِكَ

این زمان گفت سبحان کناری سکنه ترا اما همان طعنه

فِي عَمَلِي أَرْضِيكَ وَمَا قَدَّرَ لِسَانِي

در کردار خود خشنود بسیارم ترا و چیست در تن زبان کرد

يَا رَبِّ فِي جَنبِ شُكْرِكَ وَمَا قَدَّرَ

ای پروردگار من در جنب سپاس کناری تو و چیست

عَمَلِي فِي جَنبِ نِعَمِكَ وَاجْهَانِكَ كَلَامِي

کردار من در جنب نعمت تو و جنب لوی نمودن تو

أَنَّ جُودَكَ بَسَطَ أَمَلِي وَشُكْرَكَ

مرا بدو بخت تو گشاده ام و شکر تو

قَبْلَ عَمَلِي سَيِّدَكَ إِلَيْكَ رَغْبَتِي وَ

پیش از عمل من ارباب تو را سوی تو رغبت من

مِنْكَ رَهْبَتِي إِلَيْكَ تَأْمِينِي وَقَدَّرَ

و از تو بیم من و سوی تو امان من و بدو

سَاقِي لِيكَ اِمْلِي وَعَلَيْكَ يَا وَحْدَكَ

راغده مرا بسوی تو ایستد من و برکت ای بیایه کن

عَلَفْتُ هِمَّتِي وَفِيْمَا عِنْدَكَ اَنْبَسْتُكَ

رو کرد بپوسته همت من و در بخش نزد تو لب برانیدم

رَغْبَتِي وَ لَكَ خَالِصُ جَانِي وَ حَوْفِي

رغبت من و در ذلت مستد حاضر من و در ترس من

وَبِكَ اَنْسَتْ مَحَبَّتِي وَ اِلَيْكَ اَلْقَيْتُ

و بنو تو گفتم دوستی من و بسوی تو انداختدم

بِيَدِكَ وَ بِحَبْلِ طَاعَتِكَ فَدَدْتُ

دست خود را و بر سمان طاعت تو گشودم

رَهْبَتِي يَا مُوَلَايَ بِذِكْرِكَ عَاشَ

ترس خود را ای باقای من یاد کردن تو زندگانی کردم

قَلْبِي وَ بِمُنَا جَانِكَ بَرَدْتُ اَلْمُحَوِّ

دل من و بر باز آهنگش تو دردم گری دردم

عَنِّي يَا مُوَلَايَ وَيَا مُوَلِّي يَا مُنْتَهَا

از خود بس ای قای من و ای امیدگاه من و ای انتهی

سُئِلَ قَرَقُ بَيْتِي وَبَيْنَ زَنْبِي الْمَانِعِ

خوبسته من و صدامی اکلن میان من و میان کلاه من هم از دایره

لِي مِنْ لُزُومِ طَاعَتِكَ فَإِنَّمَا اسْأَلُكَ

از بوسه طاعت تو که چرا من بوسه خواستم از

لَقَدْ تَمَّ الرَّجَاءُ فِيكَ وَخَوْفِي لَيْكَ

بجمله من در نزد ام در تو و ترسیدم که بفرمان تو

وَعَظِيمُ الطَّعْنِ مِنْكَ الَّذِي أَوْجَسَّهُ

و طعن دهنم از تو بخدا که دهنم کردی آن را

عَلَى نَفْسِكَ مِنَ الرَّأْفَةِ وَالرَّحْمَةِ

بر نفس خود که رحمتی و شفقتی است

فَالْأَمْرُ لَكَ وَحْدَكَ لَا شَرِيكَ لَكَ

و فرمان من نیست در حالتی که من نیست بازی را میگو

وَالْخَلْقُ كُلُّهُمْ عِيَالُكَ وَبَنِي

و خلق همه کن عیال تو و در

قَبْضِكَ وَكُلُّ شَيْءٍ خَاضِعٌ لَكَ

دست تو است و هر چیزی خاضع است

تَبَارَكَتْ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ اَلْهُي

برای باری تو ای پروردگار عالمیان

اَرْحَمَنِي اِذَا انْفَطَعَتْ حُجَّتِي وَكُلَّ

رحم کن مرا هرگاه برنده شود حجت من و گزین

عَنْ جَوَائِكَ لِسَانِي وَطَاشَ عِنْدَكَ

از جواب تو زمان من و سب شود نزد

سُؤَالِي اَيُّهَا لُبِّي فَيَا عَظِيمَ اَنْتَ

سوال کردن تو مرا عفت من پس ای بزرگوار

رَجَائِي فَلَا تُخَيِّبْنِي اِذَا اشْنَدْتُ

پس ناامید مکن مرا هرگاه سخن گویم

فَاَقْتَى اِلَيْكَ وَلَا تَرُدَّنِي بِجَهْلٍ اَوْ لَا

استیلاج من سوی تو در گردن مرا بجهت نادانی

تَمْنَعُنِي لِقَلَّةِ صَبْرِي اَعْطِنِي لِفَقْرِي

و تمنع من مرا بجهت کم بودن صبر من بخشش من بکمبود

و اَرْحَمَنِي لِضَعْفِي سَيِّدَ عَلِيكَ

و رحم کن مرا بجهت ناتوانی من از ای قوی من برت

مُعْتَمِدِي وَمُعَوَّلِي رَجَائِي وَتَوَكَّلِي

اعتماد من دشمن و تکیه بر من و امید من و توکل بر من

وَبِرَحْمَتِكَ تَعَلَّقِي وَبِفَيْئَاكَ حُطِّي

و بر رحمت تو گسست بساز من و در پست درگاه تو فروم آرم

رَحْلِي وَبِجُودِكَ أَقْصِدُ طَلِبَتِي وَ

بار خود را در جبهه حشمت تو طلب کنم حاجت خود را

بِكِرْمِكَ أَيُّ رَبِّ اسْتَفْنِي دُعَائِي

و بهر گوارش تو ای پروردگار عالمیان طلب میکنم دعا را

وَلَدَيْكَ أَزْجُو اسْدَافَاتِي وَبِعَيْشَاتِي

خود را و زود بی امیدوارم باز داشته باشم صفای خود را و با عیشهای تو

أَجْبُرْ عَيْلَتِي وَتَحْتَ ظِلِّ عَقْوِكَ

بزارل میکنم نیازمند می خود را در زیر سایه عقوبت

فِي أَمِي وَإِلَى جُودِكَ وَكَرَمِكَ أَرْفَعُ

استاد من و بسوی حشمت تو و بزرگواری تو بلند میکنم

بَصِيرَتِي وَإِلَى مَعْرِفَتِكَ أَدِيرُ نَظْرِي

دیدم خود را و بسوی احسان تو نمکته میدارم نظر خود را

فَلَا تَحْرِقْنِي بِالنَّارِ وَأَنْتَ مُوَضَّعٌ لِي

بشر سوخته ای مرا با آتش و نور استراحتگاه امی

وَلَا تَسْكِنِي الْهَاطِيَةَ فَإِنَّكَ قَوْرَةٌ

و سالن بردان مرا در روزی که بر آتش جفت بودی

عَلَيَّ يَا سَيِّدُ لَا تَكْذِبْ طَعْنُ بِلَحْسَتِكَ

دیده منی ای اقای من غلط ساز جان مرا با حق

وَمَعْرُوفُكَ فَإِنَّكَ ثِقَتِي وَرَجَائِي وَلَا

خواب خود و خطای خود ز مرا که بختی و موافقت و امید داری

تَحْرِمْنِي ثَوَابِكَ فَإِنَّكَ الْغَارِفُ

و امید کن مرا از پاداش تو را که بجز تو نمی شناسم

بِفَقْرِي الْهَيَّ إِنْ كَانَ قَدَّرَ فِي جِلِّي

با حقست که بجز خدا ای سرور من که بخواهد در این جلی

وَلَمْ يَقْرِئْنِي مِنْكَ عَمَلِي فَقَدْ جَعَلْتُ

و نزد من نگذاشتی از تو که بجز تو که بخواهد

الْاعْتِرَافَ لِيكَ بِذَنْبِي وَسَائِلُ

استدراک در این بگویند که مناد خود و سبیل

۳۶۲

عَلَى إِلَهِي أَنْ عَفَوْتَ مَنْ أَوَّلَى

مرصای خود خدای من و بگذری کسی که است سزاوارتر

مِنْكَ بِالْعَفْوِ وَأَنْ عَذَّبْتَ مَنْ

از تو بمرگذشتن و اگر عذاب کنی کسی که است

أَعْدَلُ مِنْكَ فِي الْحُكْمِ أَرْحَمُ فِي هَذِهِ

الضمان ترا از تو در حکم رحیم تر در این

الدُّنْيَا غُرْبَتِي وَعِنْدَ الْمَوْتِ كُرْبَتِي

نیکی مرا و نزدای مردن اندوه مرا

وَفِي الْقَبْرِ حَدَّتِي وَفِي الْحَدِيثِ

و در قبور تنهایی مرا و در حدیث مرا

وَأَذْشَرْتُ لِلْحَسَابِ يَتَزَيَّدُ يَكْ

و در حساب روزگار بجهنم حساب در پیش تو

ذُلٌّ مَوْفِي وَأَغْفِرْ لِي مَا خَفِيَ عَلَيَّ

خوارگی و بستان مرا و یا مریزی من آنچه را که پنهان است

الْأَدْمِيْنَ مِنْ عَمَلِي أَرْمِلِي مَا بَدَى

بر آدمیان از کردار من و بپوش ده برای من

سَتِّتَنِي وَأَرْحَمْنِي صَرِيحًا عَلَى الْفِرَاشِ

بوتای منی مرا در حسی که مرا در حال تنگی بوده هم افتاد در رخت

تَقْلِبْنِي أَيْدِي أَحِبِّينِي وَتَفْضَلْ عَلَيَّ

که گردان مرا دستهای دوستان من و بخشش کن بر من

حَمْدٌ وَدَّاعِلِ الْمُغْتَسِلِ يُغَسِّلُنِي

و در حال تنگی بوده هم شسته شدم بر جایگاه غسل دادن

صَالِحٌ جَيِّدٌ وَتَحَنَّنَ عَلَيَّ حَمْدُكَ لَا

شایسته بحسان من و همدانی من در حال تنگی حال ایضا

قَدْ تَنَاوَلَ الْأَقْرَبَاءُ أَطْرَافَ جَنَازَتِي

که جمیع دربار من چونان کنایه های حنانه مرا و

وَجَدَ عَلَيَّ مَنْقُولًا قَدْ نَزَلَتْ بِكَ

پسند من بر من در حال تنگی نشسته بودم که جمیع بر دوش مرا

وَجِدَا فِي حُفْرَتِي وَأَرْحَمَ فِي ذَلِكَ

همای بر بستر خود و رحمت کن در آن

الْبَيْتِ الْجَدِيدِ غُرْبَتِي حَتَّى لَا أَسْتَأْثِرَ

خانه تازه یکسای مرا تا این که استیفاء

يَعْبُرُكَ يَا سَيِّدُ فَإِنَّكَ إِذَا وَكَلْتَنِي

يعني تو ای آقای من بس چنانچه بخوا کردی از من

إِلَى نَفْسِي هَلَكَتُ سَيِّدِي فِيمَنْ

یعنی من خود ملک خودم بزرگ من پس

أَسْتَغِيثُ إِنْ لَمْ تُقِلِّبْنِي عَشْرَ قُرَى

استغاثه میام اگر در گذری از لغزش من و

إِلَى مَنْ أَفْرَعُ إِذَا فَقَدْتُ عَيْنَكَ

یعنی استغاثه کنم اگر بای تو را

فِي ضَجْعَتِي وَإِلَى مَنْ أَلْتَجِي إِنْ لَمْ

در حال خوابیدن و بوی که به کرم از ناله می

تَنْفَسُ كُنْتُ بَنِي سَيِّدِي مِنْ لِي وَ

امروزه مرا بر بزرگ من گیت مرا و

مَنْ يَرْحَمُنِي إِنْ لَمْ تَرْحَمْنِي وَفَضَّلَ

و کرم کند مرا اگر رحم نمی فرماید و بزرگ مرا

مَنْ أَوْقَلَ إِذَا فَقَدْتُ فَضْلَكَ يَوْمَ

از رو کنم اگر میام فضل ترا از روز

فَاتَّقِنِي مِنَ الْفِرَارِ مِنَ الذُّنُوبِ

از گشتن از خود و بسوی گشتن از گناهان

لَا ذَا النِّقْضِ أَجَلِي سَيِّدِي لَا تُعَذِّبْنِي

برگاهه ما مان سید ای من بزل من عذاب طری

وَأَنَا أَرْجُوكَ إِلَهِي حَقُّوْ رَجَائِي وَ

و من سید و ارم ترا خداوند است ای من سید مرا

أَمِنْ خَوْفِي فَإِنَّ كَثْرَةَ ذُنُوبِي لَا أَرْجُو

و ایمن گردان بیم مرا زیرا که بسیار گناهان من است

فِيهَا إِلَّا عَفْوَكَ سَيِّدُ أَنَا أَسْأَلُكَ

مذرم در راهه اما بفر عفو ترا ای من من استخوانم

مَا لَا أَسْتَحِقُّ وَأَنْتَ أَهْلُ التَّقْوَى

از حق چه دارم ای خداوند استقامت و تو ای اهل برتر

وَأَهْلُ الْمَغْفَرَةِ فَاعْفِرْ لِي الْبَسِ

و ای خداوند مغفرت ای سید من از همه و به پوشان

مِنْ نَظْرِكَ تَوْبًا يُعْطَى عَلَى التَّبَعَاتِ

از لطف خود توبه که بخوشد بر من و با امارا

وَلَام

وَتَغْفِرُهَا إِلَى طَالِبٍ بِهَا أَنْتَ زُو

و می آمرزی ایسا را برای من و مطلق کرده خواهی نمود

مِنْ قَدَمٍ وَصَفَحَ عَظِيمٍ وَتَجَاوَزَ

صاف عظیمی درین و در گذشتن بزرگ و حق و

كَرَّمَ إِلَهِي أَنْتَ الَّذِي تُفِيضُ سَيِّبَكَ

گرامی منده ای من تویی ای که دال سازی عطای خود را

عَلَى مَنْ لَا يَسْأَلُكَ وَعَلَى الْجَاهِلِينَ

بر آنکه سوال کند از تو و بر آنکه انکار کنند

بِرُّؤُوسِكَ فَكَيْفَ سَيِّدِي بِمَنْ

برورد کاری ترا پس چگونه تویی آقای من نسبت

سَأَلَكَ وَآيَقُنْ أَنَّ الْخَلْقَ لَكَ وَ

آنکه سوال کند از تو و یقین دارد که همه آفرینش ترا

الْأَمْرَ إِلَيْكَ تَبَارَكَ وَتَعَالَيْتَ

و بر کاری تویی نسبت بزرگی تو و بلند ای تو

يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ إِلَهِي سَيِّدِي عَبْدُكَ

ای پروردگار جهانیان خدای من و برتر کسی منده هست

يَبَايِكَ أَقَامَتَهُ الْخَصَاصَةُ بِبَيْتِكَ

بدرگاه تو را بادشاه و اهل حق حاج در پیش تو

يَقْرَعُ بَابَ حُسَانِكَ يُدْعَايُهُ وَ

میگوید در حسان ترا به غای تو و

يَسْتَعْطِفُ جَمِيلَ نَظَرِكَ مَكُونِ

و طلب می کند زیباترین تو را باید بوسیده کرد

رَجَائِهِ فَلَا تُعْرِضُ بَوَجْهِكَ الْكَرِيمِ

بس کردن او را و بر روی برزگوار خود را

عَنِّي وَاقْبَلْ مِنِّي مَا أَقُولُ فَقَدْ دَعَا

از من و بپذیر از من آنچه میگویم یا بپذیر من را

بِهَذَا الدُّعَاءِ وَأَنَا أَزْجُو أَنْ لَا

باید دعا و من میگویم این را و من میگویم این را

تَرُدَّنِي مَعْرِفَةً مِنِّي بِرَأْفَتِكَ وَ

مردانی مرا بجهت شناسایی من بپذیری با رأفت تو و

رَحْمَتِكَ إِلَهِي أَنْتَ الَّذِي لَا يُخْفِيكَ

خمشش و خدا می من نوی آنکه نمی رنجاند ترا

سَأَلْتُ وَلَا يَنْفُصُكَ نَائِلٌ أَنْتَ كَلِمَةُ

سوال کننده و لم یستفد از ترا عطا می جو چنانچه

تَقُولُ وَفَوْقَ مَا نَقُولُ اللَّهُمَّ إِنِّي

میگویم و بالای آنچه میگویم خداوند ما را برین

أَسْأَلُكَ صَبْرًا جَمِيلًا وَفَرْجًا قَرِيبًا

من سوال میکنم ترا شکستهای میگویم و گشایش نزدیکی

وَقَوْلًا صَادِقًا وَآجَرَ عَظِيمًا أَسْأَلُكَ

و کلام راست و مزد بزرگ و درستی بزرگ

اللَّهُمَّ يَا رَبِّ مِنْ خَيْرِ كُلِّ مَا عَمِلْتُ

ای پروردگار من از خیر همه آن آنچه دانستم

مِنْهُ وَمَا لَمْ أَعْمَلْ وَأَسْأَلُكَ اللَّهُمَّ

از آن و آنچه ندانستم و از آن سوال میکنم ترا خداوند

مِنْ خَيْرِ مَا سَأَلُكَ مِنْهُ عِبَادُكَ

از بهترین آن آنچه سوال کرده ترا از آن بندگان

الصَّالِحُونَ يَا خَيْرَ مَنْ سُئِلَ وَاجْوَدُ

شایسته تر آن کسی که سئوال کرده اند و بخشنده

مَنْ أَعْطَىٰ أَعْطَىٰ سُوءِي فِي نَفْسِي وَ

سبک بخشش نموده عطا کن بمن در خواسته مرا در نفس

أَهْلِي وَالَّذِي وَلَدِي وَأَهْلِي

اهل من و کسی که زنده ان من و پدر و مادر من و اهل من

حُزْنِي وَإِخْوَانِي فِيكَ وَارْغَدُ عَلَيَّ

خود را در آن من در راه تو و خوشتر کن زنده ای را

وَأَظْهَرُ مَرْوَنِي وَأَصْلِحْ جَمِيعَ حَوَالِي

و ظاهر مرا و روشن کن مرا و اصلاح کن همه حالات من را

وَأَجْعَلْنِي مِمَّنْ أَطْلَتْ عُمُرُهُ حَسَنَتٌ

و بگردان مرا از آن که دراز کرده عمرش نیکو کرد

عَمَلُهُ وَأَتَمَّتْ عَلَيْهِ نِعْمَتُكَ وَنَزَّ

کردار او را و تمام کردی بر او نعمت خود و نازل

عَنْهُ وَأَحْيَيْتَهُ حَيَوَةً طَيِّبَةً فِي

از او و زنده داشتی او را نیکو و با طهره در

أَدْوَمِ الشُّرُوفِ وَأَسْبَغَ الْكَرَامَةَ وَ

در بهر سوخته ترین شادای و کامترین نوازشهای دنیا

الغنى

الْعِيشَ لَكَ تَفْعَلْ مَا تَشَاءُ وَلَا تَفْعَلْ

رتن زندگانی بدرس سید تو میکنی آنچه خواهی و نسیند

مَا تَشَاءُ غَيْرَكَ اللَّهُمَّ خُصَّنِي مِنْكَ

آنچه خواهی غیرت را تو خداندند او خصوصاً از آن مراد

بِخَاصَّةِ ذِكْرِكَ وَلَا تَجْعَلْ شَيْئًا

تو خاص خود و ناردان هیچ چیز را از آن جزا

أَتَقَرَّبُ بِهِ فِي أَنْاءِ اللَّيْلِ وَالطَّرَفِ

تو در می نیوم مان در ساعتهای شب و طرف

النَّهَارِ رِيَاءً وَلَا سُمْعَةً وَلَا أَشْرًا

روز را و نه سمع و نه زبانی و نه

وَلَا بَطْرًا وَاجْعَلْنِي لَكَ مِنْ

و نه طوفان و ناردان مرا

الْخَاشِعِينَ اللَّهُمَّ آعِظْنِي السَّعَةَ فِي

مردمی نسیدگان است او نه اعطای مرا فرای

الرِّزْقِ وَالْأَمْنِ فِي الْوَطَنِ وَقَرَّةَ

روزی و نیست در وطن و روستی

الغَيْنِ فِي الْأَهْلِ وَالْوَلَدِ وَالْمَقَامِ

در غین در اهل و ولد و مقام

فِي نِعَمِكَ عِنْدَكَ وَالصِّحَّةِ فِي الْجَسْمِ

در نعمت تو نزد من و صحت در جسم

وَالْقُوَّةِ فِي الْبَدَنِ السَّامَةِ فِي

و قوت در بدن و سامه در

الَّذِينَ اسْتَعْمَلْنِي بِطَاعَتِكَ وَ

و آن که مرا در طاعت خود

طَاعَةِ رَسُولِكَ مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ بَيْتِهِ

طاعت رسول خود محمد و اهل بیت خود

صَلَاةُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ أَبَدًا مَا اسْتَعْمَلْنِي

درود خدا بر ایشان و آن که مرا

وَجَعَلْنِي مِنْ أَوْلِيَّائِكَ عِنْدَكَ

و گردان مرا از اولیای خود نزد تو

نَضِيبًا فِي كُلِّ خَيْرٍ أَنْزَلْتَهُ وَنَزَلَهُ

از نضیبی در هر نیکی که فرود داشتی و فرود آوردی

هستم
۳۶۹

فِي شَهْرِ رَمَضَانَ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ

در ماه رمضان در شب قدر

وَمَا أَنْتَ مُنْزِلُهُ فِي كُلِّ سَنَةٍ مِنْ حَمْدٍ

و آنچه تو فرود آوردی از آن در هر سال از حمدی

تَنْشُرُهَا وَ عَافِيَةٍ تُلِيسُهَا وَ بَلِيَّةٍ

که براندازد کنی از آن و عافیتی که میوشانی از آن و بلیای

تَدْفَعُهَا وَ حَسَنَاتٍ تَتَقَبَّلُهَا وَ

که دفع کنی از آن و نیکوکاری که میپذیری از آن را

سَيِّئَاتٍ تَنْجَا وَ زُكُفٍ تَزُكِّي

و بدیهای که در گذری از آن بکشد و روزی که پاکیزگی

بَيْتِكَ الْحَرَامِ فِي عَامِنَا هَذَا وَ فِي

خانه محترم خود در سال ما این سال و در

كُلِّ عَامٍ وَ اَرْزُقْنِي زَقَا وَ اَسْعِمْ

هر سال و روزی که مرا روزی مسرحتی از

فَضْلِكَ الْوَاسِعِ وَ اصْرِفْ عَنِّي

بخشش فراوان و بگردان از من ای

سَيِّدِ الْأَسْوَاءِ وَاقْضِ عَنِّي الدَّيْنَ

افلاک من بد بکار او فصلان از من بستان

الظُّلُمَاتِ حَتَّى لَا أَنَاذِي بِشَيْءٍ مِنْهُ

و پستی که تا آنکه صر نیایم به هیچ چیز و

وَخُذْ عَنِّي بِأَسْمَاعِ أَعْدَائِي وَأَبْصَارِ

ترایم از من بگوشی و دینان مرا و دیدنی

حُسابِي الْبَاغِيْنَ عَلَيَّ وَأَنْصُرْنِي

به خواندن و نازاکه ستم کردند بر من و یاری ده مرا

عَلَيْهِمْ وَأَقِرْ عَيْنِي وَحَقِّقْ ظَنِّي وَ

بر ایشان و روشن دیده مرا و درست کن جان مرا

فَرِّجْ قَلْبِي وَاجْعَلْ لِي مِنْ هَمِّي وَكَرْبِي

تو گشاید دل مرا و بگردان برای من از غم من و اندوه

فَرَجًا وَخَرَجًا وَاجْعَلْ مِنْ أَرَادَتِي

کنش و بس برون شدنی و بگردان هر که آید

بِسُوءٍ مِنْ جَمِيعِ خَلْقِكَ تَحْتِ حِمِّي

مرا بسوی از همه خلق در جوف حمایت

وَأَكْفَيْ شَرَّ الشَّيْطَانِ شَرَّ السُّلْطَانِ

و رتبه کن کردن شیطان را و کردن پادشاه را

وَسَيِّئَاتِ عَمَلِي وَطَهَّرْنِي مِنَ الذَّنْبِ

و بدیهای کردار مرا و پاک کردن مرا از گناهان

كُلِّهَا وَاجْرِنِي مِنَ النَّارِ بِعَفْوِكَ

همه ای که و از آتش به عفو خود

وَادْخِلْنِي الْجَنَّةَ بِرَحْمَتِكَ وَزَوْجِي

و در آور مرا در بهشت بر رحمت خود و زوجه

مِنَ الْخَوَرِ الْعَيْنِ بِفَضْلِكَ الْحَقْنِ

از ستماء دیدگان و از چشم فصل خود و در بند

بِأَوْلِيَائِكَ الصَّالِحِينَ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

مرا و دوستان تاست محمد و آل او

الْأَبْرَارِ الطَّيِّبِينَ لِأَخْيَارِ صَلَوَاتِهِ

که نیکو کنند با نیکو کنند و نیکو کاران و در صلوات

اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَعَلَى أَرْوَاحِهِمْ أَجْسَادِهِمْ

و بر ارواح و بر تنهایشان و بر تنهایشان

وَرَحِمَهُ اللهُ وَبَرَكَاتُهُ إِلَهِي وَسَيِّدِي

و برکت خدا و برکاتهای او خدای من و سرکار من

وَعَزَّتْكَ وَجَلَّالِكَ لَيْلُنْ طَالِبَتْنِي

شماره عزت و بزرگواری تو ای که مطالبه کنی مرا

يَدُنِي لَا طَالِبَتْنِيكَ بِعَفْوِكَ وَلَيْلُنْ

دست من بر من مطالبه نمی کند به عفو تو و ای که

طَالِبَتْنِي بِقُوْمِي لَا طَالِبَتْنِيكَ بِكَرَمِكَ

مطالبه کنی مرا بدیناقت من بر آنکه مطالبه کنی مرا بکرم تو

أَدْخَلَنِي النَّارَ لِأَخِيْرَ أَهْلِ النَّارِ

تو مرا در آوری مرا در آتش بر آنکه آگاه کنی اهل آتش

بِحُبِّي لَكَ إِلَهِي وَسَيِّدِي زَكَّتْ لَا

بدوست در شستن ترا خدای من و آقای من اگر لودگی

تَغْفِرُ إِلَّا لِأَوْلِيَائِكَ وَأَهْلِ عَمَلِكَ

بخشای مگر برای نزدیکان خود را و فرمانبرداران خود را

فَالِي مَنْ يَفْزَعُ الْمَذْنُونُونَ وَإِنْ

پس بسوی که پناه گیرند از کارهای و اگر

وَلَيْلُنْ ۳

کتاب

كُنْتُ لَا تُكْرِمُ إِلَّا أَهْلَ الْوَفَاءِ

بوده باشی نه ای می نه ای کرامان را که وفای کردند

بِكَ فَمَنْ يَسْتَغِيثُ الْمُسِيئُونَ إِلَيْهِ

بِسْمِ اللَّهِ اسْتَغَاثَ عَائِلَةً بِكَ كَرَامَانَ هَذَا يَنْ

إِنْ أَدْخَلْتَنِي النَّارَ فَقَدْ بَغَى ذَاكَ سِرُّو

الرد را ورمی مرا در آتش پس در آن شادی و بیم

نَبِيِّكَ وَأَنَا وَاللَّهُ أَعْلَمُ أَنْ سُرُورَ

پیش من و من شوم. کذا که بعد از آن که بخت شادی

نَبِيِّكَ أَحَبُّ إِلَيْكَ مِنْ سُرُورِ

پیش من دوست تراست گویند از شادی

عَدُوِّكَ أَلَلَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ أَنْ

دشمن تو خداوند اندر من سوال میکنم از تو

تَمْلَأَ قَلْبِي جُبَّالَكَ وَخَشْيَةَ مِنْكَ

آنکه پر کند دل مرا از دوستی خود و ترس از خود

وَتَصْدِيقًا بِكَ وَإِيمَانًا بِكَ

و باوردن حق به کتاب خود و گردیدن بخود

عَدُوِّكَ وَأَنْ أَدْخَلْتَنِي الْجَنَّةَ
فَقَدْ بَغَى ذَاكَ سِرُّو

فَرَّقَا مِنْكَ وَشَوْقًا إِلَيْكَ يَا ذَا

و بهم نمودن از خود و آرزو مندی بسوی خود ای

الْجَلالُ وَالْأَكْرَامُ حَبِّبْ لِي

حسن راوند برز تواری و را می داشتن دوست کردن تو

لِقَائِكَ وَاجِبْ لِقَائِي وَاجْعَلْ

ملاقات خود را واجب و دوست را ملاقات مرا و بپرداز

لِي فِي لِقَائِكَ الرَّاحَةَ وَالْفَرَجَ

برای من در ملاقات تو آسایش و تسکین

وَالْكَرَامَةَ اللَّهُمَّ الْحَقْنِي بِصَالِحِ

و تو از حسن و با خدایا بحق ساز مرا با صالحین

مَنْ مَضَى اجْعَلْنِي مِنْ صَالِحِ مَنْ

آنکه گذشته و بپرداز مرا از صالحین و کارزار

بَقِيَ وَخُذْ بِي سَبِيلَ الصَّالِحِينَ وَ

آنکه باقی مانده و مدار مرا راهت استکان و

اعْنِي عَلَى نَفْسِي بِمَا تُعِينُ بِهِ الصَّالِحِينَ

ماری کن مرا بر نفس من با آنچه یاری راوی با آن صالحین

و توفیق

۳۶۸

وَاعِنِّي عَلَى نَفْسِي بِمَا تُعِينُ بِهِ

و یاری کن مرا از نفس خود من بآنچه یاری رومی بان

الصَّالِحِينَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَاخْتِمْ عَلَى

شایسته گان را بر نفس های ایشان و ختم کن بر

بِأَحْسَنِهِ وَاجْعَلْ ثَوَابِي مِنْهُ الْجَنَّةَ

بسیب کوثرین آن و بزدان پادشاه مرا از ان بهشت

بِرَحْمَتِكَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ وَاعِنِّي

بر رحمت خود ای پروردگار عالمیان و مدد کن

عَلَى صَالِحٍ مَا أَعْطَيْتَنِي وَثَبَّتَنِي بِأَ

بر شایسته ای بآنچه عطا کردی مرا و ثابت دار مرا

رَبِّ وَلَا تُزِدْنِي فِي سُوءِ اسْتِقْلَالِي

ای پروردگار من رو بر بزدان مرا در ناخوشی که بر پادشاه مرا

مِنْهُ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ إِيْمَانًا لَا

از آن خداوند و ترا در ستم من در سجده ام از تو و ایمانی

أَجَلَ لَهُ دُونَ لِفَائِكَ أَحِبِّ مَا

که باشد سببی از برای آن بیش از مطلقات تو زنده دار

اَحْيَيْتَنِي عَلَيْهِ وَتَوَفَّنِي اِذَا تَوَفَّيْتَنِي

مرا زنده گردان که زنده داری مان و بمیران مرا اگر که داری مرا

عَلَيْهِ وَابْعَثْنِي لِمَا بَعَثْتَنِي عَلَيْهِ

مرا همان و بفرست مرا به جایی که مرا بفرستیدی به آن

وَاطْرُقْ قَلْبِي مِنَ الرِّيَاءِ وَالشَّكِّ

و درخانی من دل مرا از ریا و شک نمودن

وَالسُّمْعَةِ فِي دِينِكَ حَتَّى يَكُونَ

و سمع کردن در دین تو تا آنکه شود راست

عَمَلِي خَالِصًا لَكَ اللَّهُمَّ اَعْظِمْ بَصِيرَةً

برو در من خالص بر آنست تو خدا او را بزرگتر بینش

فِي دِينِكَ وَفَهْمًا فِي حُكْمِكَ وَفَهْمًا

در دین خود و در با فتنه و در حکم خود و در فتنه

فِي عِلْمِكَ وَكِفْلَيْنِ مِنْ رَحْمَتِكَ

در علم خود و دو نصیب از رحمت خود

وَرَدْعًا يَحْجُزُنِي عَنْ مَعْصِيَتِكَ

و بر من باز گردانی که باز دارم مرا از نافرمانی

وَيُضَوِّجُهُ بِنُورِكَ وَاجْعَلْ عَجَّتِي

در روشن کن روی مرا بروشنای خود و گردان عجت

فِيمَا عِنْدَكَ وَتَوَقَّنِي سَبِيلَكَ عَلَى

در آنچه نزد است و بماند مرا در راه خود در

مِلَّةِ رَسُولِكَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ

درین رسیده خود رحمت و ستاد خدا را و آله

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْكَسَلِ

خدایا من از تنبلی و سستی و بی‌توانی و کم‌بختی

وَالْفُسْلِ وَالْهَمِّ وَالْجُبْنِ وَالْبُخْلِ وَ

و نال و غم و ترس و کم‌بختی و بخل و

الْغَفْلَةِ وَالْقَسْوَةِ وَالذُّلَّةِ وَ

و غفلت و سختی و خواری و

لِلْمَسْكِنَةِ وَالْفَقْرِ وَالْفَاقَةِ وَكُلِّ

و فقر و تنگدستی و کمبود و هر

بَلِيَّةٍ وَالْفَوَاحِشِ كُلِّهَا مَا ظَهَرَ

و گناه و هر زشتی که آشکار باشد

مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ

از آن و آنچه پنهان باشد و پناه میگیرم بخواه

نَفْسٍ لَا تَقْنَعُ وَبَطْنٍ لَا يَشْبَعُ وَ

نفس که قناعت نبرد و شکم که سیرمزد

قَلْبٍ لَا يَخْشَعُ وَدُعَاءٍ لَا يَسْمَعُ وَعَمَلٍ

و دلی که نمیترسد و ندانی که نگوید و عاقل که نداند

لَا يَنْفَعُ وَصَلَاةٍ لَا تَرْفَعُ وَأَعُوذُ

نماید و نیکی که بالا نبرد و پناه میگیرم

بِكَ يَا رَبِّ عَلَى نَفْسِي وَكَلِّدِي وَ

بخواهی بر خود کار من بر نفس خود و سرزندگی

دِينِي وَمَالِي وَعَلَى جَمِيعِ مَا رَزَقْتَنِي

دین خود و مال خود و بر همه آنچه روزی میدی مرا

مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ

از شیطان راغزنده شنیدار بدستگیرگر تو لایست

الْعَلِيمُ اللَّهُمَّ إِنَّهُ لَا يَجِيرُنِي مِنْكَ

دانا خداوند بزرگوار ایستد مرا از تو

۳۴۲
اَحَدٌ وَلَا اِحِدٌ مِنْ دُونِكَ مُلْتَحِدًا

وَلَا تَجْعَلْ نَفْسِي فِي شَيْءٍ مِنْ عَذَابِكَ

وَلَا تُزِدْنِي تَهْلُكَةً وَلَا تُزِدْنِي

بِعَذَابِكَ اَللّٰهُمَّ تَقَبَّلْ مِنِّيْ اَعْلٰ

ذِكْرِيْ وَارْفَعْ دَرَجَتِيْ وَحُطِّ

وَزِرِيْ وَلَا تَذْكُرْنِيْ بِخَطِيْئَتِيْ

وَاجْعَلْ ثَوَابَ مَجْلِسِيْ وَثَوَابَ

مَنْطِقِيْ وَثَوَابَ دُعَائِيْ رِضَاكَ

وَالْجَنَّةَ وَأَعْطِنِي يَا رَبِّ جَمِيعَ مَا

بهشت و بهشت را ای پروردگار من هر چه خواهم

سَأَلْتُكَ وَزِدْنِي مِنْ فَضْلِكَ لِأَزِدَّ

سوال کردم از تو و زیاد کن مرا از بخشش تو را در بخشش

لِلَّيْكَ رَاغِبٌ يَا رَبِّ الْعَالَمِينَ

سوی تو خواهم گشتم ای پروردگار جهانیان

اللَّهُمَّ إِنَّكَ أَنْزَلْتَ فِي كِتَابِكَ الْعَفْوَ

خداوند ارحم بندگان تو و فرمودی در کتابت خود عفو

وَأَمَرْنَا أَنْ نَعْفُو عَمَّنْ ظَلَمْنَا

و امر کردی ما را آنکه درگذریم از آنکه ظلم کرده ایم

وَقَدْ ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا فَأَعْفُ عَنَّا

و بخت نمودیم بر خود ما را بر نفس خود پس درگذر از ما

فَإِنَّكَ أَوْلَىٰ بِذَلِكَ مِنَّا وَأَمَرْنَا

زیرا که بخت نمودی و سر او را برتری بر ما داشتی از ما و امر کردی ما را

أَنْ لَا نُزِدَ سَائِلًا عَنْ آبَائِنَا وَقَدْ

بزرگواریم در حق پدران ما را از آنکه می خواهند و بخت نمودی

حفظ